

Charles H. Spurgeon

Tanácsok azoknak, akik az Úr Jézusnak szeretnének szolgálni

EVANGÉLIUMI KIADÓ

Tartalomjegyzék

1. Egy lelkiismeretes ember.....	3
2. Az angyalok látogatása Sodomában.....	5
3. Eredményes munkások.....	6
4. Óriások és törpék.....	8
5. Engedelmesség.....	9
6. „Csak légy igen bátor és erős”.....	11
7. Milyen munkásokra van szüksége az Úrnak?.....	13
8. Egy fiatal megtért és áldott munkás.....	15
9. „Jóakarattal szolgáljatok” (Efézus 6,7).....	16
10. Egy nagy vezér és az ő jó katonái.....	17
11. A szorgalmas munka jutalma.....	19
12. Saját hasznukra olvasó munkások.....	20
13. Mentsétek meg a gyermekeket!.....	24
14. Egy lélek megmentése a haláltól (Jakab 5,20).....	25
15. Az eltévelyedettek helyreigazítása.....	27

A könyv eredeti címe és kiadója: Council for Christian Workers Christian
Focus Publications Geanies House, Fearn, Tain Ross-shire IV20 1TW-Scotland

Eredeti kiadás

© 2001 by Christian Focus Publications Ltd.

Magyar kiadás

© 2004 by Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 9434 65 5

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: rendeles@evangeliumikiado.hu

Weboldal: www.evangeliumikiado.hu

1. Egy lelkiismeretes ember

Talán találkozta már Mr. Whitefield történetével, akinek az volt a szokása, hogy bárhol is tartózkodott, elbeszélgetett a ház lakóival a lelkükről – mindenkivel személyesen. De amikor megszállt egy ezredesnél, aki mindennek volt nevezhető, csak keresztyénnek nem, annyira elégedett volt a vendégszeretettelükkel, és annyira lenyűgözte az ezredes, valamint feleségének és lányainak a jelleme, hogy nem szívesen beszélt nekik a döntésről, ahogyan egyébként tette volna, ha kevésbé barátságosak. Egy hétig lakott náluk, és az utolsó éjszaka úgy munkálkodott benne Isten Szelleme, hogy nem tudott aludni.

„Ezek az emberek – állapította meg – nagyon kedvesek voltak hozzám, és én nem voltam hűséges hozzájuk; meg kell tennem, mielőtt elmegyek; meg kell nekik mondanom, hogy bármilyen jók is, ha nem hisznek az Úr Jézusban, elkárhoznak.” Felkelt és imádkozott.

Az ima után még mindig úgy érezte, hogy lelke viaskodik önmagával. Régi énje ezt súgta: „Nem tudom megtenni.” De a Szent Szellem azt mondta: „Ne menj el úgy, hogy nem figyelmezteted őket.” Végül eszébe jutott egy megoldás, és imádkozott Istenhez, hogy fogadja el azt. Egy az ablakban lévő rombusz alakú üvegtáblára ezeket a szavakat írta a gyűrűjével: „Egy dologban hiányt szenvedtek.” Nem tudta rászáni magát, hogy beszéljen velük, de útja során sokat imádkozott a megtérésükért.

Alig hogy távozott, a ház kedves asszonya, aki nagy csodálója volt, azt mondta: „Felmegyek a szobájába. Szeretném látni azt a helyet, ahol ez az ember lakott.” Felment, és az ablaküvegen ezt a feliratot találta: „Egy dologban hiányt szenvedtek.” Abban a pillanatban büntudatra ébredt. „Ó – mondta –, azt hittem, hogy nem nagyon törődött velünk, hiszen tudtam, hogy mindig megpróbálja megtéríteni azokat, akiknél megszállt, és amikor láttam, hogy velünk nem ezt teszi, azt gondoltam, hogy bosszantjuk. De most már értem, miért tette: túl tapintatos volt ahhoz, hogy beszéljen velünk.”

Felhívta a lányait is. „Nézzetek oda, lányok! Nézzétek, mit írt az ablakra Mr. Whitefield: »Egy dologban hiányt szenvedtek.« Hívjátok fel apátokat.” Az apa feljött, és ő is elolvasta: „Egy dologban hiányt szenvedtek!”. Ezután mindnyájan letérdeltek, és arra kérték Istent, hogy adja meg nekik azt a dolgot, amelyben hiányt szenvednek, és még mielőtt elhagyták a szobát, meg is találták azt, és az egész család örvendezett Jézusban.

Nemrégiben találkoztam egy barátommal, akinek az egyik gyülekezeti tagja őrzi ezt az üvegtáblát, mint családi ereklyét. Ha nem tudod az embereket figyelmeztetni és rábeszélni az egyik módon, akkor tedd egy másik módon; de ügyelj arra, hogy lelkedet megtisztítsd rokonaid és barátaid véréből, nehogy az vádoljon Isten előtt. Tehát élj, beszélj és taníts úgy – ilyen vagy olyan eszközzel –, hogy hűséges maradj Istenhez és az emberek lelkéhez!

A komolyság gyakran megfontoltságot eredményez, és tapintat, sőt különleges képességek birtokába juttatja az embert. András apostol azokat a képességeit használta, amikkel rendelkezett. Ha olyan lett volna, mint némely fiatal ember az ismerőseim közül, akkor azt mondta volna: „Szeretném Istent szolgálni. Mennyire szeretnék prédikálni! És szeretném, ha nagy gyülekezetem lenne.” Nos, London minden utcáján van egy szószék, széles az ajtó és nyitva áll a prédikálás előtt e nagyvárosban Isten kék ege alatt. De ezek a fiatal és vakbuzgó emberek könnyebb helyen szeretnének prédikálni, mint a szabad ég alatt; és mivel nem hívják meg őket a legnagyobb szószékekre, nem csinálnak semmit.

Mennyivel jobb lenne, ha – akárcsak András– a meglévő képességeiket használnák azok között, akik elérhető számukra, és onnan lépnének tovább, majd még tovább, évről évre előre haladva! Ha András nem térítette volna meg a testvérét, valószínűleg sohasem lett volna belőle apostol. Krisztusnak jó oka volt arra, hogy éppen ezeket az apostolokat válassza ki, és András kiválasztásának oka talán ez volt: „Ő egy komoly ember, elhozta nekem Simon Pétert; mindig személyesen beszélget az emberekkel; apostolt formálok belőle.”

Ifjú emberek, ha szorgalmasak lesztek a traktátusok terjesztésében és a vasárnapi iskolában, még szolgáló testvérek is lehetnek belőletek; de ha nem csináltok semmit, amíg nem csinálhattok mindent, haszontalanok maradtok. Akadályok lesztek a gyülekezet számára ahelyett, hogy segítségére lennétek. Kedves nővéreim Jézus Krisztusban, ne képzeljétek, hogy olyan helyzetben vagytok, amelyben nem tehetek semmit. Ez olyan hiba lenne, amit Isten nem bocsátana meg. Az Úr bizonyosan rátok bízott néhány talentumot, és adott nektek valamit, amivel képesek vagytok megtenni olyan dolgokat, amiket senki más. Találjátok hát meg saját területeteket, és foglaljátok el. Kérjétek Istent, hogy mondja meg nektek, hol van a helyetek, és álljatok oda,

elfoglalva a helyet, amíg Jézus Krisztus el nem jön, és meg nem jutalmaz. Használjátok meglévő képességeiteket, mégpedig késedelem nélkül.

András azzal bizonyította bölcsességét, hogy nagy súlyt helyezett az egyén lelkére. Először minden erőfeszítését egyetlen emberre irányította. Később a Szent Szellem sokak számára hasznossá tette, de csupán egyetlen emberrel kezdte. Micsoda feladat a matematikus számára felbecsülni egyetlen lelket! Egyetlen lélek bűnbánata megszólaltatja a menny összes harangját. Egyetlen bűnös, aki bűnbánatot tart, megörvendeztetni az angyalokat. Mi lenne, ha egész életedet azzal töltenéd, hogy ennek az egyetlen gyermeknek a megtéréseért esedezz és munkálkodj? Ha elnyered ezt a gyöngyöt, az fizetség lesz egész életedért. Ne légy tehát rest és bátortalan, ha azok többsége, akikért munkálkods, elutasítja tanúbizonyságodat. Ha egy ember csak egyetlenegy nyerne meg naponta, elégedett lehetne. „Egy micsodát?” – kérdezi valaki. Nem egy pennyre, hanem egyezer fontra gondoltam. „Ó – mondod te –, ez igazán szép jutalom lenne.” Tehát ha csak egyetlen lelket nyersz meg, számba kell vened, mit is jelent ez az egy; szám szerint egy, de értékben felülmúl mindent, amit csak a föld nyújthat. Mi haszna lenne egy embernek, ha elnyerné az egész világot, de elveszítené a lelkét? És vajon veszteség lenne-e számodra, ha elveszítenéd az egész világot, de elnyernéd a saját lelkedet, és Isten hasznossá tenne mások lelkének a megnyerésében? Munkálkodj a saját körödben, még ha az kicsi is, és bölcs ember leszel.

Kövesd András példáját abban, hogy nem mégy túl messzire, hogy jót cselekedj. Sok keresztyén megtesz minden jót, ami tőle telik, öt mérföldnyire a saját házától, pedig azt az időt, mialatt odaér és vissza, a háza körüli szőlős- kertben is eltölthetné. Nem hiszem, hogy a helyi hatóságok bölcsen járnának el, ha megkövetelnék St.Mary lakóitól, hogy ők lapátolják el a havat St.Pancras járdáiról, St.Pancras lakóitól pedig, hogy ők tartsák tisztán St.Mary járdáit. Az a legjobb és legkényelmesebb, ha minden háztulajdonos a saját portája előtt seper; tehát mint hívőknek kötelességünk megtenni minden jót, ami tőlünk telik, azon a helyen, ahová Isten helyezett minket, különösképpen a saját házunk táján.

Ha minden ember igényt tart rám, mennyivel inkább igényt tartanak rám a gyermekeim. Ha minden ismerősöm igényt tart rám lelki ügyeiben, mennyivel inkább igényt tartanak rám saját hozzátartozóim. Az istenfélő életnek otthon kell kezdődnie, akárcsak a jótékonyágnak. A megtérítést azokkal kell kezdeni, akik a legközelebb vannak hozzánk a kapcsolatok kötelékében. Arra intelek, hogy ne Indiában próbálj misszionárius munkát végezni, ne Afrika szegénysége fölött szánakozz, ne a pogány országokért onts könnyeket, hanem elsősorban saját gyermekeidért, saját családodért, saját szomszédjaidért, saját ismerőseidért. Kiálts fel az égre értük, és csak azután prédikálj a nemzetek között. András a későbbiekben elment Kappadóciába, de a testvéreivel kezdte; és az eljövendő években te is ott munkálkodhatsz majd, ahol akarsz, de először is saját házad népének kell élveznie gyámolító gondoskodásodat, azoknak, akik rád vannak bízva. Légy bölcs ebben a dologban; használd meglévő képességeidet, mégpedig azok között, akik a közeledben élnek.

Valaki megkérdezheti: „Hogyan vette rá András Simon Pétert, hogy elmenjen Krisztushoz?” Nos úgy, hogy először elmondta neki saját személyes élményét. Ezt mondta: „Megtaláltuk a Messiást” (Jn 1,40-41). Amit megtapasztalsz Krisztussal kapcsolatban, mondd el másoknak is. András először jól érthetően elmagyarázta Péternek, hogy mi az, amit megtalált. Nem azt mondta, hogy találkozott valakivel, aki nagy benyomást tett rá, de nem tudja, hogy ki az. Azt mondta, hogy megtalálta a Messiást, vagyis Krisztust. Bizonyosodj meg az evangéliumban és saját élményedben, majd mondd el a jó hírt azoknak, akiknek a lelkét meg akarod nyerni. Andrásnak azért volt hatása Péterre, mert határozottan meg volt győződve az igazáról. Nem azt mondta: „Remélem, hogy megtaláltam Krisztust”, hanem ezt: „Megtaláltam Őt.” Bizonyos volt benne. Bizonyosodj meg először teljesen a saját üdvösségedről. Nincs ehhez hasonló fegyver. Aki kételkedve beszél arról, amiről meg akar győzni egy másik embert, az ne csodálkozzon, ha a másik is kételkedik a tanúbizonyságában. Légy bizonyos a tapasztalatodban, és ez segíteni fog.

Andrásnak azért volt hatása Péterre, mert komolyan beszélt neki a jó hírről. Nem azt mondta neki – mintha mindennapos esemény lett volna: „Eljött a Messiás.” Nem, úgy közölte vele, mint a legfontosabb üzenetet, megfelelő hangsúllyal és kézmozdulatokkal – efelől nincs kétségem: „Megtaláltuk a Messiást, akit Krisztusnak hívnak.” Testvéreidnek beszélj a hitedről, az örömről és a bizonyosságodról, mondd el mindezt okosan, az igazság bizonyosságával, és munkádon Isten áldása lesz.

András megnyert egy lelket, megnyerte testvére lelkét, és ezzel csodálatos kincset nyert! Nem mást nyert meg, mint azt a Simont, aki az evangélium hálójának első kivetésekor, amikor Krisztus a lelkek halászává tette, egyetlen fogással háromezer lelket halászott ki! Péter, az Úr egyik leghatalmasabb szolgája, a maga hasznosságával vigasz lesz majd András számára. Nem csodálkoznék, ha később, a kétség és félelem

napjaiban András ezt mondta volna: „Áldott legyen Isten, hogy olyan hasznossá tette Pétert! Áldott legyen Isten, hogy annak idején beszéltem Péterrel! Amit én nem tudok megtenni, majd megteszi Péter; és amíg én tehetetlenül ülök, hálásan gondolok arra, hogy drága testvérem újabb lelkeket visz Krisztushoz.” Ujjaiddal pengesd meg egy szív élő lantját, amelyet eddig senki sem hangolt fel Krisztus dicsőítésére. Lobbantsd lángra a tüzet, amely meggyújtja majd egy Krisztusnak szentelt élet szent áldozatát. Légy ébren, és munkálkodj az Úr Jézusért, légy célratörő és imádságos, légy buzgó és önfeláldozó. Nincs kétségem afelől, hogy ha imádsággal bizonyosságot tettünk Istenünkről, annyi áldás zúdul majd le, hogy nem lesz helyünk a fogadására.

2. Az angyalok látogatása Sodomában

Az angyalok egy percig sem haboztak, amikor Isten megparancsolta nekik, hogy menjenek Sodomába. Tétovázás nélkül leszálltak, és késedelem nélkül munkához láttak. Bár Sodoma gyűlöletes romlottságának híre a mennybe is elért, és az Úr nem akart többé elnéző lenni e szennyos várossal szemben, az angyalok mégsem tétováztak leszállni a menny tisztaságából, hogy a szemükkel is meggyőződjenek Sodoma romlottságáról; nem késlekedtek elmenni oda, ahová Isten küldte őket. „A két angyal estére Sodomába érkezett” (1Móz 19,1). Micsoda, angyalok? Sodomába angyalok mentek? Igen, és nem kevésbé angyaliak azért, mert Sodomába mentek, de annál inkább azok, mert Mesterük parancsának feltétel nélkül engedelmeskedve megkeresték a kiválasztottat és családját, hogy kiszabadítsák őket a közelgő pusztulásból. Bármilyen közel vagy is Krisztushoz, jellemed bármennyire hasonlít is az Uradéhoz, te, akit ilyen szolgálatra hív, sohasem mondhatod: „Én nem vagyok képes beszélni azokkal az emberekkel, hiszen annyira romlottak és aljasak. Nem vagyok képes belépni abba a bünbarlangba, hogy Jézusról beszéljek; már a gondolatától is beteg vagyok; túlságosan felkavarják az érzéseimet.” Mivel ott szükség van rád, Isten embere, meg kell, hogy találjanak ott.

Kihez menjen el az orvos, ha nem a beteg emberhez, és hol találhat az irgalom alamizsnájának osztogatója megfelelőbb helyet, mint azok között, akik rendkívüli lelki ínségben szenvednek? Legyetek mindnyájan az irgalom angyalai, és Isten segítsen lélekmentő munkátokban. Ahogyan befogadtátok Jézus Krisztust a szívetekbe, úgy kövessétek a példáját az életetekben. Legyetek kedvesek a bűnös nőhöz, mert Jézus is irgalommal tekintett rá. Keressétek azt az embert, aki őrzöng a gonoszástól, mert Jézus is meggyógyította a démonoktól megszállt embereket. Bármilyen szörnyű is legyen egy bűn, ne gondoljátok a bűnről, hogy méltatlan a szánalmatokra vagy a munkálkodásotokra, hanem keressétek meg azokat, akik a legmesszebbre tévelyedtek, és kapjátok ki a lángból a már füstölgő zsarátnokot.

Amikor a kárhozat felé tartó lelkekhez fordultok, mondjátok meg nekik világosan – ahogy ezek az angyalok is tették –, hogy milyen helyzetben vannak, és milyen veszélyekkel kell szembenézniük. „Keljetek fel – mondták –, mert Isten el fogja pusztítani ezt a helyet”. Ha valóban arra vágytok, hogy megmentsetek az emberek lelkét, meg kell nekik mondanotok sok kellemetlen igazságot is. Isten haragjának prédikálását manapság gúnyos mosoly kíséri, és gyakran még a jó emberek is szégyenkeznek miatta. A szeretetről és a jóságról való érzelmes gondolkodás elfojtotta az evangélium világos intelmeit és figyelmeztetéseit. De ha lelkeket akarunk megmenteni, megingathatatlanul és az evangéliumhoz való szeretetteljes hűséggel beszélnünk kell az Úr félelmetes tetteiről.

Amikor egy skót férfi meghallgatta a lelkészt, aki azt mondta a gyülekezetének, hogy nincs pokol, csak ideiglenes büntetés van, ezt gondolta: „Nos, többé nem kell eljőnnöm és meghallgatnom ezt az embert, hiszen ha úgy van, ahogy mondja, akkor minden rendben van, és a vallásnak nincs jelentősége, ha viszont nem úgy van, akkor sem szabad többé meghallgatnom, mert megtéveszt engem.”

„Ezért – mondja az apostol – ismerve az Úr félelmetes tetteit, meggyőzzük az embereket.” A modern émyegősség nem gátolhatja a világos beszédet. Mi talán szelídebbek vagyunk, mint az apostolok? Bölcsőbbek vagyunk, mint az Ige ihletett prédikálói? Amíg úgy érezzük, hogy értelmünket elhomályosítja a bűnös fölötti ítélettől való félelem, alkalmatlanok vagyunk arra, hogy a meg nem térteknek prédikáljunk. Sohasem fogjuk meggyőzni az embereket, ha félünk beszélni az utolsó ítéletről és a nem igazak elítéléséről. Senki sem oly végtelenül kegyes, mint a mi Urunk Jézus Krisztus, mégsem beszélt egyetlen prédikátor sem olyan érzékletes szavakkal Isten haragjáról, mint ő. Ő beszélt arról a helyről, „ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.” Ő mondta: „Ezek elmennek az örök büntetésre.” Ő mondta el a példabeszédet a pokolban szenvedő emberről, aki egy csepp vízre áhítozott, hogy lehűtse a nyelvét. Nekünk is olyan világosan kell

beszélünk, ahogyan Krisztus tette, olyan őszintének és becsületesnek kell lennünk az emberekhez, különben az Úr majd számon kéri árulásunkat. Ha embertársainkat álomba ringatjuk a jövőbeni büntetés csekélységével, ők örökre gyűlölni fognak minket, amiért ilyen rútul félrevezettük őket, és a szomorúság világában örök átkot mondanak ránk, amiért csupa szép dolgot jövendőtünk, és elhallgattuk előttük a szörnyű igazságot.

Ahol a szavak elégtelenek, amint az gyakran előfordul, ott a kényszerítés más eszközeit kell alkalmaznotok. Az angyal kézen fogta őket. Én hiszek az emberekkel való közeli beszélgetések hathatosságában. A személyes kérések csodát tehet a Szent Szellem erejével. Néha bölcs és hasznos dolog, ha megfogjuk egy ember kezét, miközben beszélgetünk vele. Ha kézen tudtok fogni valakit, és igyekezve meggyőzni őt, ezzel kimutatjátok érte való aggodásokat, Isten áldása lesz rajta. Helyesen teszitek, ha szavaitokkal behatoltok egyenesen a lélek mélyébe – ahogy az ember kavicsokat dobál egy kútba – csendesen, ünnepélyesen, amikor az illető egyedül van. Gyakran egy ilyen eszköz nagyon hathatós tud lenni, miután a prédikátor beszéde hiábavaló volt.

Ha nem tudjátok szavakkal megnyerni az embereket, kérdezzétek meg magatoktól: „Mit tehetek?“, és forduljatok az Úrhoz ugyanezzel a kérdéssel. Addig kéréstök őket komoly mondanivalókkal, amíg el nem gondolkodnak. Az asszony addig járt az igazságtalan bíróhoz, amíg az bele nem fáradt. Folytonos aggodalmatokkal és állhatatosságatokkal ti is addig kéréstök őket, amíg nem szentelnek nektek egy kis figyelmet, ha másért nem, hát azért, hogy megszabaduljanak tőletek. Ha nem tudjátok elérni őket, mert nem hajlandók elolvasni a Bibliát, a kezükbe adhattok egy jó evangéliumi könyvet, amely talán elmondja nekik, amit ti nem tudtok elmondani. Írhattok nekik egy rövid, de komoly levelet, és elmondhatjátok, hogyan érezték, és folytathatjátok az értük való imádkozással. Könyöröghettek a magasságos Istennek, hogy siessen a segítségükre.

Voltak olyan esetek, amikor egy könnycsepp, a kiábrándult szeretet egy könnycseppje megtette a magáét, amikor már minden más eszköz csődöt mondott. Azt hiszem, Mr. Knill volt az, aki egy napon, amikor traktátusokat terjesztett a katonák között, találkozott egy emberrel, aki megátkozta őt, és ezt mondta katonatársainak: „Vegyük körbe, és én egyszer s mindenkorra véget vetek a traktátusok terjesztésének.” Ezután félelmetes szitkokat és átkokat szórt Mr. Knillre, aki nem tudott elmenekülni, és végül könnyekben tört ki. Évekkel később, amikor az utcákon prédikált, egy katona ment oda hozzá, és ezt mondta: „Mr. Knill, megismer engem?” „Nem” – mondta ő –, „nem emlékszem, hogy valaha is láttam önt.” „Emlékszik arra a katonára, aki ezt mondta: Vegyük körbe, és én egyszer s mindenkorra véget vetek a traktátusok terjesztésének, és emlékszik arra, hogy mit tett?” „Nem, nem emlékszem.” „Nos, ön könnyekben tört ki, és amikor hazaértem, ezek a könnyek meglágyították a szívemet, mert láttam, mennyire komolyan vette a dolgot, úgyhogy elszégyelltem magam, és most magam is arról a Jézusról prédikálok, akit egykor megvettem.” Ó, bárcsak olyan erős szeretetet éreznének az átkozott bűnösök iránt, hogy eltűnének gorombaságaikat és szemrehányásaikat, és ezt mondanátok nekik: „Üss meg, ha akarsz, de hallgass meg; gúnyolj ki, de én mégis megpróbállok meggyőzni; taposs rám, mintha söpredék lennék, de én semmiképpen sem hagylak elveszni, ha módomban áll figyelmeztetni a veszélyre.”

3. Eredményes munkások

„Hogyan lehetséges, hogy reménykedhetünk abban, hogy hatással vagyunk a jelen korra? Milyen eszközünk van Jézus Krisztus egyszerű evangéliumán kívül? Biztosan nem tartozunk a gazdagok közé, és nem számítjuk magunkat az ország nagyjai közé. Mindig is az egyszerű emberek között volt a helyünk, és most is ott van. Hogyan várhatjuk, hogy nyomot hagyunk egy ilyen hatalmas városon, vagy hogy bármilyen befolyással lehetünk egy ilyen nagy országra; és hogyan gyakorolhatunk hatást az egész bolygó lakosságára? Gyengék vagyunk, de nem gyengébbek, mint Krisztus első tanítványai. Ők nem voltak sem tanultak, sem gazdagok: a legtöbbjük halász volt, semmi esetre sem művelt ember. Ahová csak eljutottak, és ahol csak megforgatták Isten kardját, ellenségük összezavarodott. Igaz, hogy meg is haltak a harcban. Némelyiküket karddal ölték meg, másokat közülük vadállatok téptek szét; de mindeme dolgokban többek voltak, mint hódítók, mégpedig Őáltala, aki szerette őket.

Az ősgyülekezet nyomot hagyott a saját korán, és egy olyan magot hagyott maga után, amelyet az egész világ sem tudott elpusztítani. Mi is győzedelmeskedünk Isten kegyelméből, ha egyenlőképpen munkához látunk, egyenlőképpen feltöltokezünk isteni étellel, és egyenlőképpen eltökéltek vagyunk, hogy terjesszük

Jézus Krisztus nevét. Gyengeségünk lesz az erőnk, mert Isten hatalmassá teszi azt, amelyen láthatóvá válik kegyelmének mindenhatósága. Tartsatok össze, maradjatok közel Krisztushoz, zárjátok össze soraitokat! Figyeljete a harci kiáltásra; kapaszkodjatok erősen a hitbe; legyetek férfiak a harcban, és a pokol kapui sem győzedelmeskedhetnek fölöttetek. Bárcsak maga a Király vezetne az ütközetbe, és akkor nem félnénk a kimenetelétől!

Ha azután áhítozunk, hogy Isten Igéje terjedjen, emberek sokasága váljon tanítvánnyá, és sokan megtérjenek azok közül, akiknek az üdvözülése a legkevésbé valószínű, akkor szükségünk van egy közbenjáróra. Semmi sem lehet hasznos a Szent Szellem működése és a mennyből jövő egyetértés nélkül. Pál ültetett, Apollós öntözte, de a növekedést Isten adta. A külső eszközök jegyzékét sohasem kezdhethetjük anélkül, hogy ne hivatkoznánk erre az áldott és titokzatos Úrra, aki az övéi között lakozik, és aki nélkül semmi sem jó, semmi sem hatékony, és semmi sem sikeres.

„Jöjj, Szent Szellem, mennyei galamb, Minden megelevenítő erőddel.”

Ez legyen az első imánk, valahányszor megpróbáljuk Istent szolgálni, mert ha nem, akkor büszkeséggel fogunk neki, és kevés a reményünk, hogy csupán hősiességgel sokra jutunk. Ha saját költségünkre viselünk háborút, ne csodálkozzunk, hogy csúfos vereséget szenvedünk. Ó, Istennek élő Szelleme, a te hatalmad nélkül meg se kísérelhetnénk, de ha rád támaszkodunk, biztosan megyünk előre!

Amikor nemrégiben átnéztem a reformáció és az azt megelőző idők történetét, meglepett a korai prédikátorok tanúbizonyságának figyelemre méltó őszintesége. Ha megvizsgáljuk Farel életét, azt találjuk, hogy nem az evangéliumról prédikált, hanem az evangéliumot prédikálta. Így volt ez Kálvin Jánossal is. Ma persze kizárólag teológusnak tekintjük, de valójában ő volt az evangélium egyik legnagyobb prédikátora. Amikor Kálvin kinyitotta a Könyvet, és kiválasztott egy szöveget, mindenki biztos lehetett benne, hogy ezt fogja prédikálni: „Kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.” Luther prédikálása egy nagy harang zúgása volt, amely mindig ezt zengte: „Higgyetek az Úr Jézus Krisztusban, és éljete! Kegyelemből, egyedül kegyelemből van üdvösségetek, és nem cselekedeteitekért, hogy senki se dicsekedjék.” Ezt újra és újra elmondták; a tanokat egyszerű szavakkal fogalmazták meg, és arra törekedtek, hogy az eke szarvát tartó szántóvető is megértse őket, és a halaskofa is felfogja az igazságot. Kerülték a magasröptű körmondatokat és a folyékony ékesszólást; megvetették a retorikát, és egyszerűen a közepébe vágtak ezzel az igazsággal.

Aki hisz, annak örök élete van: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülj.” Ha azt akarjuk, hogy a keresztyénség a régi fényében tündököljön, vissza kell hoznunk az evangéliumnak ezt az egyszerű és világos prédikálását. Hiszem, hogy országunk lelki inségének részben az az oka, hogy a keresztet a finomkodó nyelv és a tudálékos értekezések fátyla alá rejtik. Jézus Krisztus azért jött el a világba, hogy bűnösöket üdvözítsen.

Nemcsak prédikálnunk kell világosan, de tanítanunk is. A vasárnapi iskolák tanárainak ugyanazt az evangéliumot kell tanítaniuk. Egy bizonyos felekezetben miután tantermeik megteltek gyerekekkel, elfelejtették az első helyre tenni Isten üdvözítő ingyen kegyelmét. Siralmas állapot. És siralmas tanárok! És vajon nem ismerünk-e olyan tanárokat, akik bár hisznek a kegyelem tantételeiben, és harcolni is hajlandók azokért, a tanteremben mégis így fecsegnek a gyerekekkel: „Legyetek jók, fiúk és lányok; tartsátok meg a vasárnapot; hallgassatok apátokra és anyáktokra; legyetek jók, és a mennybe juttok!” Ez nem igaz, és nem az evangélium szerint való; mert az evangélium ugyanaz a gyermekeknek, mint a felnőtteknek. Nem azt mondja: „Tedd ezt és élj!”, ami megfelel a Mózes által adott törvénynek, hanem azt, hogy: „Higgy és élj!”, ami megfelel a Jézus Krisztustól kapott kegyelemnek és igazságnak. A tanároknak jól emlékezetükbe kell vésnük az evangéliumot, ha azt akarják, hogy osztályaik üdvözüljenek. Az evangéliumot kell hirdetniük, az egész evangéliumot, és semmi mást, mert e nélkül nem cselekedhetnek nagy dolgokat.

És ha azt akarjuk, hogy az evangélium úgy terjedjen itt is, mint egykor Genfben, mint egykor – John Knox alatt – Skóciában, mint Luther idejében Németországban, akkor istenfélő életet kell élnünk. Miután elmondtuk a prédikációt, az emberek megkérdezik: „Milyenek azok az emberek, akik ide járnak? Milyenek a gyülekezet tagjai, becsületesek? Milyenek az otthonaik? Jó férjek-e? Jó szolgálók-e? Jó gazdák-e?” Az emberek biztosan érdeklődnek ezek iránt, és ha azt hallják, hogy nem vagyunk jellemesek, befellegzett a bizonyágtételünknek. Az orvos hirdetheti magát, de ha a páciensei nem gyógyulnak meg, nem valószínű, hogy megalapozhatja a hírnevét, mint a szakmájához értő ember. A prédikátor is prédikálhat, de ha a hívei nem szeretik az evangéliumot, akkor szétrúgják a lábukkal, amit ő felépít a kezével.

De mindez nem elég, ha nem tesszük hozzá egyéni, személyes erőfeszítésünket. Krisztus törvénye szerint minden keresztyén ember a saját körében. A gyülekezet minden tagjának aktívnak kell lennie a hit

terjesztésében, amely nem a lelkészeknek adatott, hanem a szenteknek, mindegyiküknek, hogy megtartsák, és terjesszék ama tehetség szerint, amit a Szent Szellemtől kaptak.

Megkockáztassak egy példabeszédet? Bizonyos lovagok egy csapata rendkívül eredményes volt mindegyik csatájában. Vitéz és fékezhetetlenül bátor férfiak voltak; mindenben sikeresek, és egyik tartományt a másik után hódították meg a királyuknak. De egyszer csak ezt mondták maguk közt a tanácstermükben: „Élünkön egy rendkívül vitéz harcos áll, akinek a karja elég erős, hogy akár ötven ellenséget is halálra sújtsa. Nem lenne-e jobb, ha ő és néhány hozzá hasonló lovag kimenne harcolni, a közönséges lovagok pedig, akik a rendes sorokat alkotják, itthon maradnának? Sokkal kényelmesebben élnénk; lovainkat nem hajszoalnánk olyan gyakran, a páncélunk nem lenne behorpadva, mint mikor visszatérünk a csatából, és bizonyára nagy dolgokat cselekednénk.” A legkiválóbb bajnokok félve és remegve vállalták a feladatot, és attól fogva ők mentek a csatába, és jól is harcoltak, senki sem vitathatja; legjobb képességük szerint ütötték ki a nyeregből ellenségeiket, és nagy hőstetteket hajtottak végre.

Mégis, attól a perctől fogva, amikor eltervezték és megvalósították ezt a rendszert, egyetlen várost sem vettek be, egyetlen tartományt sem hódítottak meg. Ezért újra összegyűltek, és ezt kérdezték: „Hogy lehetséges ez? Régi tekintélyünk odavan; soraink szétzilálódtak; zászlóinkat a porban vonsozljuk; mi ennek az oka?” Ekkor a bajnok őszintén megmondta a véleményét: „Persze, hogy így van! Hogyan gondolhattátok, hogy tizenketten vagy tizenötven elvégezhetik ezrek munkáját? Ha mindnyájan harcolnánk, és minden férfi kivenné a részét, lavinaként söpörnénk el az ellenséget, összezúznánk, és lábbal taposnánk; de így, hogy ti itthon maradtok, és velünk, egy maroknyi emberrel végeztetitek el a munkát, hogyan várhatjátok, hogy nagy dolgokat műveljünk?”

Így minden férfi elhatározta, hogy újra felveszi a sisakját és a páncélját, és elmegy a csatába. A győzelem visszatért. Nem nélkülözhetünk senkit: sem férfit, sem nőt, sem fiatalot, sem öreget, sem szegényt, sem gazdagot; saját képessége szerint mindenkinek harcolnia kell az Úr Jézusért és azért, hogy eljőjön az Ő országa, és meglegyen az akarata amint a mennyben, úgy a földön is.

4. Óriások és törpék

Valahányszor egy új vállalkozásba kezdünk, szükséges, hogy korán megöntözze Isten segítő-kész Szelleme. Semmi sem kezdődik jól, ha nem Istenben kezdődik. Nem ereszt gyökeret, nem rügyezik ki reménységben, hacsak a Szent Szellem le nem száll rá; elszárad, mint a háztetőn növényő fű, ha az égi harmat rá nem száll kora reggel. A kegyelem mindig fontos a növekedés éveiben is; égető szükség van a kései esőre, a megújulás záporára, amelyben a régi munka felfrissül, és az első lomboszat megújul; mert e kései eső nélkül kiábrándító lesz az aratás, ami a végső cél.

Ugyanez igaz bármilyen munkakörre, amiben az egyén tevékenykedik. Remélem, hogy minden hívő talál magának valamilyen tevékenységet, amit Uráért és Mesteréért végezhet. Bármilyen keresztyén munka kezdetén az újdonság nagyban segíti a lelkesedést, és egészen természetes, hogy az első ösztönzések hatására a kezdő könnyű eredményeket ér el. A keresztyén munka nehézsége nem a munka elkezdése; az igazi munka az állhatatosságban van, ami nélkül nincs eredmény. Azokat a keresztyéneket, akik évek óta végzik azt a szolgálatot, amivel a Szent Szellem megbízta őket, emlékeztetem fiatalkori munkáik korai esőjére, amelynek nedvessége még mindig él az emlékezetükben, bár a szárazság hosszú évei követték.

Ne csüggedjete; még jöhet egy kései eső. Keressétek! Az, hogy ennyire szükségetek van kegyelemre, bánatra adhat okot, de ha valóban szükségét érzitek, örüljete, hogy az Úr ilyen szent vágyakat kelt bennetek. Ha nem éreznétek szükségét a még több kegyelemnek, az figyelmeztető jel lenne. De annak a tudata, amit Isten a múltban általatok véghezvitt, nem jogosít fel arra, hogy a jelenben bármit nélküle tegyete. Teljesen az Ő erejére kell támaszkodnotok most és mindvégig, Isten számára megfelelő állapotban kell lennetek, hogy bőségesen megáldjon benneteket. Szolgáljátok Istent, majd várjátok az esőre; kérjéte, hogy ha a múltban adott egy kis áldást, akkor térjen vissza, és most adjon tízszer annyit; és hogyha könnyek között vetettete, örvendezve térhessetek vissza a learatott kérékkel.

Sajnos, minden keresztyén munkást az a veszély fenyeget, hogy munkája rutinszerűvé, maga pedig önelégültté válik. Hajlamosak vagyunk azt tenni, amihez hozzászoktunk, és azt is félálomban. A világon az egyik legnehezebb feladat a keresztyének ébrentartása. A jelen és minden kor irányzatai altató hatásúak. Közszolgálatunk és személyes hitbuzgalmunk életereje hamar elpárolog. Úgy imádkozunk, mintha

álmodnánk; úgy prédikálunk és dicsőítjük Istent, mint az álmkórosok. Bárcsak Isten felrázna, felébresztene és felélénkítene, elküldve számunkra a kései esőt, hogy felfrissítse megfáradt gyermekeit.

Korunkban kevés olyan óriás van, aki jóval magasabb az átlagnál; olyan férfi, aki vezethetne minket hőstettekkel és a tántoríthatatlan hit erőfeszítéseivel. Bár a keresztyén közösségekben mindenkinek dolgoznia kell, a munka elvégzése gyakran különös kegyelemmel bíró egyéneknek köszönhető. Ebben az elfajzott korban olyan helyzetben vagyunk, mint Izráel volt a bírák korában, hiszen felnőttek közöttünk vezérek, akik ítélkeznek Izráel fölött, és akiktől rettegnek ellenségei. Ó, bár a Gyülekezet rendelkezne a hősök egy nemzetségével; bár lélekmentő tevékenységünket azzal a szent lovagiassággal végezhetnénk, ami a korai időkben jellemezte a hívőket; bár visszakaphatnánk az apostolokat és a mártírokat, vagy olyan embereket, mint Carey és Judson. Miféle csodákra lennénk akkor képesek! De nekünk csak a törpék nemzetsége jutott, és még elégedettek is vagyunk.

Tény, hogy legtöbbünk alábbvaló, mint a korai keresztyének, akiket azért üldöztek, mert mélyen keresztyének voltak, minket pedig azért nem üldöznek, mert alig vagyunk keresztyének. Ők annyira komolyan vették a Megváltó országának hirdetését, hogy nyüggé váltak a kor számára, amelyben éltek. Ők nem nyugodtak bele a tévhitekbe. Nem fogadták azt a véleményt, hogy maguknak kell megőrizniük az igazságot, a többi embert pedig hagyniuk kell tévelyegni anélkül, hogy megpróbálnák rájuk erőszakolni a véleményüket. Ehelyett úton-útfélen prédikálták Jézus Krisztust, és tanúbizonyságot tettek minden bűn ellen. Elítélték a bálványimádást, és tiltakoztak a babonáság ellen, amíg a világ, félve, hogy felforgatják, meg nem elégelte: „Ezt akarjátok? Akkor megégetünk, börtönbe zárunk és megsemmisítünk benneteket.”

Erre a keresztyének ezt válaszolták: „Elfogadjuk a kihívást, és nem tágítunk a szándékunktól, hogy meghódítsuk a világot Krisztus számára.”

Végül a keresztyén Gyülekezet tüze kiégette az istentelen világ üldözését.

De mi olyan kedvesek és csendesek vagyunk, mi nem használunk erőteljes nyelvet mások véleményével kapcsolatban, hanem az emberek iránti jóindulatból hagyjuk, hogy a pokolba sétáljanak. Mi egyáltalán nem vagyunk fanatikusok, és bármit teszünk is, hogy megzavarjuk őket, az öreg gyilkos kényelmesen élhet. Mi nem kívánunk üdvözíteni egyetlen bűnöst sem, aki nem kívánja, hogy üdvözítsék. Készségesen mondunk nekik néhány szelíd szót, de nem beszélünk úgy, hogy közben folynának a könnyeink, és Istennel együtt sóhajtoznánk és küzdenénk értük; és nem próbáljuk meggyőzni őket, noha tudjuk, hogy elkárhoznak, mert nem ismerik a keresztre feszített Krisztust. Bárcsak Isten elküldené a kései esőt minden gyermekének, nekem és nektek, mi pedig nekigyürkőznénk, hogy megkeressük a lélekmentés leghatásosabb módját Jézus Krisztus országa számára. Bár eljönne a nap, amikor nem kell többé panaszkodnunk, hogy sokat vetünk, de keveset aratunk; hanem százszoros jutalmat kapnák az Úr Jézus Krisztus kegyelme által!

Erőtlenül, de a legkomolyabb szándékkal arra törekedtem, hogy felkeltsem benneteket a vágyat egy magasabb rendű élet és szolgálat iránt. Próbáljátok meg jobban szeretni a Mestert; imádkozzatok, hogy feltöltekezzetek az Ő Szellemével. Ne kereskedők legyetek, akiket keresztyén hitre térítettek, hanem legyetek keresztyének mindenütt; ne fémmel bevont áru legyetek, hanem tömör fém. Szolgáljátok Jézus Krisztust, akár esztek, akár isztok, vagy akármit tesztek! Szolgáljátok mind kezetekkel, mind teljes szívetekkel! Bátorságotok nyilait feszítsétek a legfeszesebbre, és teljes erőből kilóve, állítsátok Megváltótok szolgálatába! Éljetek, amíg éltek! Ne fecséreljétek el léteteket közönséges célokra, hanem tekintsetek Krisztus dicsőségét az egyetlen célnak, amely méltó férfiaságotok erejéhez, az igazság terjesztését pedig az egyetlen törekvésnek, amely méltó az Úrtól kapott képességeitekhez. Szenteljétek magatokat Mesteretek szolgálatának!

5. Engedelmség

Az engedelmség útja általában a középút. Ne térj le róla se jobbra, se balra.

Biztosan van egy baloldal, biztosan van egy jobboldal, és valószínűleg mindkettő helytelen. Mindkét oldalon vannak szélsőségek. Azt hiszem, hogy ez igaz sok ezer dologra a mindennapi életben, és sok tekintetben igaz a lelki-szellemi dolgokra is.

Az igazság útja a tantételekben általában a középút. Vannak bizonyos alapigazságok, mint például az isteni szuverenitás, a kiválasztás, a szövetségek és így tovább; és egyesek olyan nagy szeretettel tekintenek ezekre, hogy vakok meglátni a többi igazságot. E nagy és becses tanok betöltik teljes látómezejüket, és Isten

Igéjének más és hasonlóan értékes részeit vagy nem olvassák el, vagy megpróbálják úgy elferdíteni, hogy összebékíthessék a fenti igazságokkal.

Mások túl nagyra tartják az embert. Mély együttérzéssel viseltetnek az emberi faj iránt. Látják az ember bűnét és romlását, és el vannak ragadtatva Isten irgalmától és az evangélium meghívásaitól, amelyek a bűnösöknek szólnak. Annyira lenyűgözik őket ezek az igazságok az ember felelősségével és szabad akaratával kapcsolatban, hogy nem látnak semmi mást, és minden más tant tévhitnek nyilvánítanak. Ha el is ismerik, hogy a kegyelem tanai igazak, de egészében véve hamisnak tartják. Az igazság útja az, ha mindkettőben hiszünk: szilárdan kitartunk amellett, hogy az üdvözülés kegyelem által van, és ugyanolyan szilárdan kitartunk amellett is, hogy az ember veszte teljes egészében a saját hibája. Fenntartjuk Isten szuverenitását, és megtartjuk az ember felelősségét is; hiszünk mind Isten, mind az ember szabad akaratában. Nem szégyenítjük meg Istent azzal, hogy teremtményei akaratának szolgáivá tesszük, más-résről az embert sem fosztjuk meg a felelősségétől azzal, hogy pusztá eszközzé vagy géppé alacsonyítjuk. Fogadjunk el igaznak mindent, ami a Bibliában van! Ne féljetez semmilyen szövegtől, amit a „szent tollal” írtak! Remélem, hogy miközben lapozgatjátok, sohasem érzitek azt, hogy bármelyik versét meg kellene változtatni. Mindig tartsatok ki amellett, hogy a hitvallásoknak kell igazodnia a Bibliához, és nem a Bibliának a hitvallásokhoz! Kétkeljedetek inkább magatokban, de ne Isten kinyilatkoztatott igazságában.

Ami a szavainkat illeti, egyrészt túl sokat mondunk, másrészt túl keveset. Hallgatunk, amikor a gonoszok előttünk állnak, vagy meggondolatlanul fecsegünk és eláruljuk a jó ügyet azért, hogy elhamarkodottan védjük. Ideje van a beszédnek, és ideje van a hallgatásnak, és aki jól ítél, az felméri a lehetőségeit, és a középútat választja. Nem ad szószátyár módon kéretlen tanácsokat, nem gyáva és néma, amikor bizonyosságot kell tennie Mesteréről. Ugyanez vonatkozik a vakbuzgóságra is.

Ami lelke bizodalmit illeti, a keresztyén ember nem térhet le se jobbra, se balra az örök üdvözülés dolgában. „Senki más, csak Jézus!” – ez legyen lelkünk állandó jelszava. Egyesek ebbe az irányba hívnak, mások abba. A hajóroncs-mentő jelzőfényei ezer irányba csalogatnak, ezért hagyjuk, hogy a nap vagy a sarkcsillag vezéreljen, és ne bizzunk az emberi képzelet csalóka útmutatásában. Tartsuk magunkat ehhez: „Más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.”

Így a hit dolgában válasszuk a középútat! Ne legyünk elbizakodottak, mint némelyek, akik elutasítják önmaguk megvizsgálását, kijelentve, hogy csak nekik lehet igazuk. Ne feledjük:

„Aki soha nem kételkedett állapotában, lehet, hogy elesik.”

Másrészt, ne kételkedjünk állandóan, azt képzelve, hogy sohasem lehetünk teljesen bizonyosak.

Kérjük Istent, hogy vezéreljen minket a középútra, ahol elmondhatjuk: „Tudom, hogy kibem hiszek, és meg vagyok győződve, hogy ő képes megtartani, amit rábízam addig a napig.” Haladjunk óvatosan, körültekintően, imádságosan, mintha üdvösségünk saját éberségünkön múlna; bízva az ígéletben és a megváltozhatatlan esküben, tudva, hogy csak Krisztusban maradhatunk fenn, és nem önmagunkban, hiszen Jákób hatalmas Istene által tartatunk meg, és nem saját magunk által. Ez a középút – amelyről nem térünk le se jobbra, az önteltség útjára; se balra, a hitetlenség útjára – az az út, amelyen Isten szándéka szerint járnunk kell.

Ez a szabály – mert folytathatnám az alkalmazásait számtalan módon – vonatkozik a mindennapi életünkre az öröm és egyéb dolgok tekintetében is. Egyes emberek sohasem mosolyognak. Ezek vasárnap is lehúzzák a redőnyt. Sajnálják, hogy a virágok olyan gyönyörűek, és azt gondolják, hogy be kellett volna meszelni őket. Azt hiszik, helyesebb lenne, ha a kerti virágágásoknak egy kicsit komolyabb színük lenne.

Senkit se tévesszen meg az a nézet, hogy ha helyesen cselekszik, abból következik, hogy Isten kegyelméből már ezen a világon boldogulni fog. Nagyon valószínű, hogy – legalábbis egy ideig – a lelkiismerete útjában lesz a boldogulásának. Isten a helyes dolgok cselekedetét nem tette az anyagi nyereség megszerzésének eszközévé. Ellenkezőleg, gyakran megtörténik, hogy az emberek egy ideig nagy veszteségeket szenvednek a Krisztusnak való engedelmisségük miatt. De az Írás ígéretei mindig hosszú távra vonatkoznak: az élet egészére – és ilyen értelemben valódi gazdagságot ígérnek.

Ha jól megy a sorotok, hallgassatok Isten Igéjére és saját lelkiismeretetekre, és boldogulásotok teljes lesz. Nem egy hét múlva, nem egy hónap vagy egy év múlva, de nemsokára élvezni fogjátok. Százakat láttam – és nagyon mértéktartó vagyok, amikor ennyi emberről beszélek –, akik a kétségek idején hozzám fordultak, és tanácsomat kérték, hogy mit tegyenek. Majdnem mindig azt tapasztaltam, hogy azok, akik megalkudnak, vagy megpróbálnak kitalálni valamilyen közbenjárási stratégiát, és lehetőleg minél kevesebb rosszat tesznek

– persze valamennyit mégis –, azok alig hogy kimásznak az egyik gödörből, beleesnek egy másikba. Egész életük kompromisszumokkal, bűnökkel és nyomorúsággal van teli. Ha be is jutnak a mennybe, keservesen mennek oda, és tüskékkel, amelyek egész úton szúrják a lábukat.

De láttam másokat, akik megalkuvás nélkül javultak meg, szétépték a köteleket, amelyekbe belegabalyodtak, és ezt mondták: „A jót fogom cselekedni, még ha meg is kell halnom érte“. Bár szenvedniük kellett (említhetnék olyan eseteket, amikor évekig szenvedtek, a legnagyobb bánatára annak, akinek a tanácsára cselekedtek – nem mintha az megbánta volna, hogy ezt a tanácsot adta, hanem mert bántotta, hogy szenvedniük kell), mégis mindig jött egy fordulópont, és idővel elmondhatták: „Minden megpróbáltatásom és veszteségem ellenére köszönöm Istennek, hogy arra sarkallt, hogy legyek hű a meggyőződéshez, hiszen most boldogabb ember vagyok, sőt gazdagabb is.” Egyes esetekben valóban gazdagabbak lettek, hiszen a becsületesség a legjobb stratégia még ezen a világon is. Talán nagyon földhözragadtan szemlélem a dolgokat, de az igazak hosszú távon elnyerik az emberek tiszteletét és megbecsülését. A tolvaj – bár rövid úton akar meggazdagodni –, olyan veszélyes úton jár, hogy az nem fizetődik ki; de aki egyenesen halad a keskeny úton, rájön, hogy az a legrövidebb út a boldoguláshoz mind a jelenvaló, mind az eljövendő világban.

Egy jó testvérünk, akinek még a sarusziját megoldani sem vagyok méltó, egy alkalommal azt mondta, hogy amikor felfelé hajózott a Rajnán, nem a sziklákat, a régi várakat vagy a rohanó folyót nézte, mert más dolgokkal volt elfoglalva! Nos, számomra a természet egy tükör, amelyben megláthatom Isten arcát. Szeretek nézelődni, és a természetten keresztül felnézni a természet Istenére.

De mindez szentségtelen volt az ő számára. Bevallom, nem értem ezt a dolgot; nem érzek rokonszenvet azok iránt, akik úgy tekintenek az anyagi világra, mintha nagyon gonosz hely lenne, és mintha itt nyoma sem lenne egy isteni kéznek, egyetlen bizonyítéka sem az isteni bölcsességnek, és semmilyen megnyilvánulása az isteni gondviselésnek. Úgy gondolom, hogy nyugodtan gyönyörködhetünk Isten műveiben, sok örömet találhatunk bennük, és magához Istenhez is közelebb kerülhetünk művei szemlélése által. Akire az imént hivatkoztam, az egyik véglet. Vannak mások, akik felületesek és léhák, akik keresztyénnek vallják magukat, de nem tudnak élni a világias emberek szórakozásai nélkül. Most el kell menniük erre a partira, majd egy másikra; nem nyugszanak, amíg nem tréfálkozhatnak, és nem üzhetik a világ léhaságait. Az előbbi bocsánatos gyengeség, amiben sok dicséretes dolog van, de az utóbbi megvetésre méltó, amiről nem tudok mondani semmi jót. Úgy gondolom, hogy a keresztyén embernek a kettő között kell kormányoznia. Legyen vidám, de ne legyen léha. Legyen kitartó és boldog minden körülmények között; mindenkire legyen egy kedves és barátságos szava. Legyen férfi a férfiak között – amilyen az Üdvözítő is volt –, aki hajlandó együtt ünnepelni és örvendezni azokkal, akik örvendeznek; de legyen istenfélő mindebben, és érezze, hogy nem igazi öröm az, amiben Krisztus nem vehet részt. Ahová nem viheti magával Urát, az nem igazi szórakozóhely, hanem a nyomorúság színhelye. Legyen állandóan boldog és jókedvű, ugyanakkor jutassa kifejezésre a szellem mély ünnepélyességét, ami távol tart tőle minden könnyelműséget.

E szabály alapján intézzétek üzleti ügyeiteket is. Egyes üzletemberek reggeltől estig semmi másra nem tudnak gondolni, mint az üzletre. Csak sajnálkozni tudok azokon a keresztyéneken, akik nem tudják, hogy mikor elég. Megtesznek minden tőlük telhetőt egészséges lélekkel, és nincs többre szükségük, mégis fékezhetetlen igényeik miatt újra valami másba kezdenek, ami elvonja őket Isten ügyének szolgálatától, a gondolkodástól és elmélkedéstől, sivárságot hagyva a lelkükben. El kell marasztalnunk azokat is, akik nem dolgoznak eleget a hivatásukban. Prédikációt hallgatnak, amikor a pult mögött kellene állniuk, vagy közös imaórán vesznek részt, amikor férjük zokniját kellene stoppolniuk. Kimennek prédikálni a falvakba, amikor pénzt kellene keresniük, hogy fizethessenek a hitelezőiknek. Vannak szélsőséges esetek, de egy igazi keresztyén szorgalmas az üzletben, és lelki életében is buzgó, megpróbálva összeegyeztetni a kettőt. A hívő igaz és jámbor ember, aki nem végzi az egyik kötelességét egy másik kötelessége kárára.

6. „Csak légy igen bátor és erős”

„Csak légy igen bátor és erős, őrizd meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked” (Józs 1,7). Amikor hallottátok ezeket a szavakat, biztosan azt gondoltátok, hogy valami nagy hőstettet kell véghezvinni. A feltételezés helyes volt, mert minden hősiesség benne foglaltatik ebben a kijelentésben: „...tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked.” A keresztyén élet legnagyobb hőstette a Krisztusnak való engedelmisség. Olyan hőstett ez, amit csak akkor tud véghezvinni valaki, ha megtanulta a hit törvényeit, ha Krisztusra támaszkodik, és az engedelmisség útján jár,

nem a maga erejéből, hanem a benne lakozó Szent Szellem munkálkodása által. A világ az engedelmisséget becstelen dolognak tartja, és úgy beszél a lázadásról, mint a szabadság eszközéről. Sokszor hallottuk: „A magam ura leszek; a saját akaratomnak engedelmeskedem.” Úgy tűnik, hogy a világi ember dicsősége a szabadgondolkodás és az élvezetek hajhászása, de ha a világnak elég esze lenne, hogy elítélje saját butaságát, a kétségbevonhatatlan bizonyítékok alapján nem lenne nehéz belátni, hogy az engedelmes emberek szidalmazója bolond. A hadseregben kit tartanak a legbátrabb és legjobb katonának? Azt, aki a legengedelmesebben végrehajtja a százados parancsát.

Van egy történet a napóleoni háborúk idejéből, amit százszor is elmeséltek már. Egy őrt kiállítanak egy bizonyos helyre, és alkonyatkor, amint fel-alá járkal, maga a császár közeledik felé, de nem tudja a jelszót. A katona nyomban megállítja. „Nem mehet tovább” – mondja. „De tovább kell mennem” – mondja a császár. „Nem – felel az őr –, ha ön lenne a kis káplár személyesen, akkor sem mehetne tovább”. Ezen természetesen a császárt értette. Az éber katonát ezután kitüntették, és az egész világ elismerte, hogy bátor fickó volt. Ebből a példából – és sok száz ilyen eset van, amelyekről mindig elismeréssel beszélnek – megtanulhatjuk, hogy a felsőbb parancsnak való engedelmisség, annak minden áron való végrehajtása a bátorság legmeggyőzőbb bizonyítéka, amit egy ember felmutathat; és ezzel a világ is egyetért. Akkor bizonyára nem alávaló és gyáva dolog, ha valaki engedelmeskedik annak, aki az egész világegyetem főparancsnoka, a királyok Királya, az urak Ura. Aki a jót és az igazat cselekszi teljes nyugalommal, a gúnyolódás ellenére, bátrabb ember, mint az, aki az ágyúcső előtt feszít, hogy így szerezzen dicsőséget. Hozzáteszem, hogy ha valaki egész életén át kitart a lelkiismeretes engedelmisség mellett, annak nagyobb bátorságra van szüksége, mint amiről a mártír tanúskodik, amikor megégetteti magát a máglyán.

Józsue esetében az isteni parancsnak való engedelmisség számtalan nehézséggel járt. Isten azt parancsolta neki, hogy az egész országot hódítsa meg a kiváltságos törzsek számára. Józsue meg is tette legjobb képességei szerint; de városokat kellett megostromolnia, amelyeknek a falai az égig értek, és királyokkal kellett harcolnia, akiknek a katonái vasszekereken mentek a csatába dárdákkal felfegyverkezve. Az első harcok nagyon próbára tették. Ha nem lett volna bátor és rátermett katona, a hüvelyébe dugta volna a kardját, és elállt volna a harctól; de az engedelmisség szelleme tartotta benne a lelket. Bár nekem és nektek nem kell hitteusokat és jebúziaikat megölnünk, mégsem egyszerű a keresztyén következetesség útján járnunk.

Sőt, Józsueának nemcsak nehézségekkel kellett szembenéznie, de engedelmissége révén sok ellenséget is szerzett magának. Ez természetes. Mihelyt híre ment, hogy Jerikó elesett és Ai-t rohammal bevették, a királyok szövetségre léptek; céljuk az volt, hogy szétzúzzák Józsue erejét, hiszen jól tudták, hogy ha nem semmisítik meg, akkor ő semmisíti meg őket. A keresztyén ember is hasonló helyzetben van. Biztos, hogy ellenségeket szerez magának. Nem ez a célja, de ha helyesen cselekszik és hisz az igazságban, akkor minden földi barátját elveszíti. De ezt nem tekinti nagy veszteségnek, hiszen mennybeli nagy Barátja kegyesebben nyilatkoztatja ki magát neki, mint valaha.

Józsueának, hogy engedelmeskedjen, nagy bátorságra volt szüksége, mert olyan feladatot vállalt, amelynek végrehajtása sok évnyi kitartást igényelt. Miután bevett egy várost, rögtön meg kellett támadnia egy másik erődöt. A napok túl rövidek voltak a csatáihoz. Megparancsolta a napnak és a holdnak, hogy álljanak meg az égen, és amikor elmúlt ez a hosszú nap, a következő reggel még mindig kard volt a kezében. Józsue olyan volt, mint azok a régi lovagok, akik páncéljukban aludtak. Kardja biztosan kicsorbult, és páncélja gyakran vörös volt a vértől. Egy életen át tartó vállalkozás állt előtte. Ilyen a keresztyének élete is, vég nélküli harc. Mihelyt megmosdottál Krisztus vérében, és magadra öltötted az Ő igazságát, ellenségek sorfalán keresztül kell utat vágnod magadnak, egészen az örök trónusig. Az út minden méteréért meg kell küzdened; a Sátán egy centimétert sem ad ingyen. Minden nap folytatnod kell a harcot. „Aki mindvégig kitart, az üdvözüli”; nem a kezdő, aki saját erejéből indul harcra, és hamar befejezi, hanem az, aki – isteni kegyelemmel felvértezve, szívében a Szent Szellemmel – kitart, amíg le nem győzi az utolsó ellenséget is, és soha nem hagyja el a csatateret, amíg meg nem hallja a szót: „Jól van, jó és hű szolgám!” Aki azt mondja, hogy a keresztyén élet középszerű, és nélkülözi a férfiaságot, az menjen, és tanuljon bölcsességet, mielőtt beszélni kezd; mert az állhatatos keresztyén mindenki számára a legférfiasabb. Te, aki azzal dicsekszel, hogy milyen bátor vagy a vétkezésben, te megadod magad az ellenségnek; gyáva korcs vagy; megfutamodsz az ellenség elől; a világ barátságát keresed; nincs elég bátorságod a jót és az igazat cselekedni; a Sátán és saját szenvedélyeid igájába hajtottad a fejed, és hogy elrejtisd saját gyávaságodat, aljas módon gyávának nevezed a bátor keresztyént. Hazugsággal csak tetőződ bűneidet!

Ha Krisztust követjük, gyakran tényleg bátraknak kell lennünk, szembesülve a világ szokásaival. Ezt fogod tapasztalni, fiatal ember, a munkahelyeden. Ezt fogod tapasztalni, kedves családfő, még saját feleségeddel és

gyermekeiddel kapcsolatban is, ha még nem üdvözültek. Ezt tapasztalják a gyermekek az iskolában. Ezt tapasztalják a kereskedők a piacon. Aki igaz keresztyén akar lenni, annak erős szívűnek kell lennie.

Van egy történet, amely Dr. Adam Clarke-ról szól, és amely jól mutatja azt a bátorságot, amire egy fiatal keresztyénnek időnként szüksége van. Akkoriban egy boltban dolgozott Coleraine városban. Éppen az éves vásárra készülődtek, és megmértek néhány kelmegöngyöleget. Az egyik túl rövid volt, és a boltos azt mondta: „Gyere, Adam, fogd meg az egyik végét, én pedig megfogom a másikat, aztán meghúzzuk, és addig nyújtjuk, amíg elég hosszú nem lesz.” De Adam nem volt képes ezt megtenni, és úgy tett, mintha meg se hallotta volna főnöke tisztességtelen utasítását. Végül kerekén visszautasította, mire a főnöke ezt mondta: „Sohasem lesz belőled kereskedő; semmire sem vagy használható itt; jobb lenne, ha hazamennél, és valami másba kezdenél.”

Manapság ezt nem lehetne megtenni, mert az emberek nem ilyen nyíltan és őszintén csálnak, hanem ravaszabbul. A csódbíróság feljegyzései elárulják, mire gondolok. Ha ugyanaz a személy egymás után többször csódot jelent, az szintiszta lopás; nem régimódi lopás, amiért kényszermunkára ítélték vagy felakasztották az embereket, de rosszabb, mint az útonállás vagy a betörés.

Az igazi keresztyén időnként a sarkára áll, és ezt mondja: „Nem tudok és nem is akarok ilyen dolgokba keveredni.” Ezt elmondja a főnökének, az apjának, a barátjának és mindazoknak, akiknek a tiszteletét szeretné elnyerni, akik sokat segíthetnek neki az életben. Kedves fivérem vagy nővérem, ha kötelességed a jót cselekedni, cselekedd akkor is, ha leszakad az ég. Cselekedd akkor is, ha szegénység fenyeget. Akkor is, ha az utcára kerülsz. Istennél sohasem leszel vesztes hosszú távon; és ha szenvedned kell az igazság érdekében, áldott ember vagy!

Légy boldog, amiért olyan kiváltságos ember vagy, hogy áldozatot hozhatsz a lelkiismeretért, mert manapság nincs annyi erőnk Istent magasztalni, mint azoknak volt, akiket börtönbe vetettek, kínpadra vontak vagy máglyán megégettek. Ezért ne szalasszuk el a kínálkozó alkalmakat, hogy megmutassuk, mennyire szeretjük Istent, és hűségesen vágyunk arra, hogy szolgáljuk. Minden dologban tedd bátran, amit az Úr Jézus parancsol neked, és tartsanak bár az emberek ostobának, ha akarnak, te az Úr bajnoka leszel, a Kereszt valódi lovagja. A világ ezt mondja: „Nem lehetünk túl pontosak.” Képmutató világ! A világ ezen azt érti, hogy boldogan megszabadulna Isten törvényétől, de ezt nem meri nyíltan kimondani, így a legundorítóbb, legképmutatóbb frázissal él: „Nem lehetünk túl aprólékosak vagy lelkiismeretesek.” Ahogy egy öreg puritánnak mondta valaki: „Sokan kettétörték a lelkiismeretüket: nem tudná megcsorbítani a sajátját egy kicsit?” „Nem – válaszolta ő –, nem tudom, mert a lelkiismeretem Istené.” „Élnünk kell, tudja” – mondta egy pénzimádó üzlettulajdonos, mentségül tettiért, amelyeket másképpen nem lehetett volna védeni. „Igen, de meg kell halnunk – hangozott a válasz –, ezért nem szabad ilyen dolgokat tennünk.” Egyikünknek sem feltétlenül szükséges élnie. Jobb meghalunk, ha nem tudunk úgy élni, hogy ne tegyünk rosszat.

Mondottam, hogy az engedelmesség lényege a pontosság. A gyermeked, ha időnként engedetlen is, valószínűleg általában azt teszi, amit mondasz neki. A lelkiismeretes és dicséretes engedelmesség a kis dolgokban nyilvánul meg. Hadd ítélje ezt meg maga a világ. Ha egy ember becsületes, vajon az emberek ezt mondják róla: „Olyan becsületes ember, hogy egy lovat sem lopna el?” Nem, ez nem bizonyítaná a becsületességét; helyette ezt mondják: „Egy gombostűt sem vinne el, ha az nem az övé.” A világ így jellemzi a becsületes embert, és ha az Istennek való engedelmességről van szó, ugyanez a helyzet. Egy kereskedő így dicsekedett: „Van egy alkalmazottam, aki olyan jó könyvelő, hogy egy penny hibát sem találnál nála a féléves elszámolás után.” Nem sokat jelentett volna, ha ezt mondta volna: „Tízezer font hibát sem találnál nála a féléves elszámolás után.” Mégis, ha valaki becsületes a kis dolgokban, pontos és aprólékos, a világi emberek azzal vádolják, hogy túl szigorú, miközben saját véleményük szerint a becsületesség lényege éppen a kis dolgokban való pontosság.

7. Milyen munkásokra van szüksége az Úrnak?

Milyen embereket kíván a Mester használni? Mindenképpen munkásoknak kell lenniük.

Annak az embernek, aki nem dolgozik keményen hivatásában, szomorú dolog lesz számot adnia a tétlenségéről az ítélet napján. Aki könnyű életet szeretne, soha ne gondoljon arra, hogy elfoglalhatja a szószéket, mert nincs ott helye. Ha mégis odakerülne, azt tanácsolom neki, hogy minél hamarabb jöjjön le; és ha nem hajlandó önként lejönni, akkor emlékeztetlek benneteket Jéhú szavaira, amelyeket Jezábel

kapcsolatban mondott: „Dobjátok le!” Úgy gondolom, hogy ez megfelelő tanács egy lusta ember számára. Egy semmittevőnek semmi keresnivalója a szószéken, mert a Sátán eszköze lesz abban, hogy tönkretégye az emberek lelkét. Az evangélium szolgálata szellemi munkát kíván; a prédikátornak bele kell vinnie a gondolatait a tanításába, olvasnia és tanulnia kell, hogy jó állapotban tartsa az elméjét. Nem szabad fászsztania az embereket azzal, hogy elcsépel és haszontalan módon beszél nekik az igazságról, és nem adja bele a saját lelkét, hogy erőt kölcsönözzön a beszédnek. Mindenekelőtt szívvel-lélekkel kell prédikálnia. Éreznie kell, amit prédikál. Ezt soha ne vegye félvállról; mielőtt elkezdené, úgy kell éreznie, hogy képes lenne meghalni a szószéken. Lelki-szellemi munkát kell belefektetnie, egész valójával készen kell állnia az erőfeszítésre, latba kell vetnie minden képességét, amivel Isten felruházta. Ilyen emberekre van szükségünk. Silány munkát végez, aki monoton hangon elmotyogja a prédikációt, mintha horkolna a hívők előtt, akik félig ébren vannak, félig alszanak. Kíváncsi vagyok, hogy végül majd mit hoznak fel mentségükre azok az emberek, akik rendszert csinálnak ebből. Akik kihirdetnek egy száraz hitvallást, átszaladnak bizonyos tantételeken, logikusan kifejtve őket, de soha nem foglalkoznak az emberek lelkiismeretével, soha nem korholják meg őket bűneikért, soha nem beszélnek nekik a veszélyekről, amelyekkel szembe kell nézniük, soha nem hívják meg őket az Üdvözítőhöz, könnyezve és esedezve! Miféle erőtlén munka ez? Mi lesz az ilyen prédikátorokkal? Isten irgalmazzon nekik! Munkásokat akarunk, nem lebzselőket! Lánglelkű emberekre van szükségünk, és könyörgöm, kérjétek Istent, hogy küldje el őket. A termést nem arathatják le olyan emberek, akik nem hajlandók dolgozni; le kell vetniük a kabátjukat, és ingujjban kell nekigyürkőzniük. Félre kell tenniük méltóságukat, és elszántan neki kell látniuk Krisztus munkájának, mint az igazi aratómunkásoknak. Meg kell izzadniuk a munkában, mert a szántóföldön semmit sem lehet csinálni az arc izzadsága nélkül, és a szószéken sem a lélek izzadsága nélkül.

De milyen munkásokra van szükség? Olyan embereknek kell lenniük, akik hajlandók bemenni a búza közé. Nem lehet úgy búzát aratni, hogy tíz méterre állunk tőle, és a kezünkkel hadonászunk: közel kell menni az álló búzaszálakhoz; minden aratómunkás tudja ezt. Nem lehet az emberek szívére hatni és elvinni őket Krisztushoz úgy, hogy felsőbbrendű lényeknek képzeljük magunkat, akik leereszkesznek a szegény emberekhez, amikor kezet ráznak velük. A finomkodó prédikálás olyan nevetséges, mintha egy hölgy elefántcsontnyelű zsebkésével aratnánk, selyem-kesztyűvel a kezünkön; és én nem hiszem, hogy Isten erre az áldását adná. Menjünk be a búza közé, mint komoly férfiak! Isten szolgáinak érezniük kell, hogy egyek az emberekkel; akárkik is, szeretniük kell őket, közösséget kell vállalniuk velük, örülniük kell, hogy láthatják őket, a szemükbe kell nézniük, és ezt mondaniuk: „Testvér”. Minden embert szeretek; lehet, hogy rossz ember, de ennek ellenére szeretem, és égek a vágtyól, hogy Krisztushoz vigyem. Krisztus aratómunkásainak be kell menniük a búza közé.

Most lássuk, mit kell magával hoznia a munkásnak. Egy sarlót mindenképpen. A búzával való érintkezésének élesnek és metszőnek kell lennie. Egyenesen keresztülvágja a búzát, és a földre dobja. Az az ember, akit Isten felfogad aratómunkásának, nem jöhet szelíd és tapintatos szavakkal, nem hirdetheti az emberi méltóságra vonatkozó tantételeket, a magunk erejéből való boldogulás nagyszerűségét, az önmagunk megjavítására irányuló őszinte törekvést és más hasonló dolgokat. Isten megátkozhatja az ilyen mézes-mázás beszédet, mert ez korunk átka. A becsületes prédikátor a bűnt bűnnek nevezi, az ásót pedig ásonak, és ezt mondja az embereknek: „Tönkretevezitek magatokat; ameddig elutasítottátok Krisztust, a pokol határán éltek, és hamarosan örökre elkárhoztok. Nem szépítem a dolgokat: a Jézusban való hit által kerüljétek el Isten eljövendő haragját, különben örökre száműzettek a jelenlétéből és megfosztottok minden reménységtől és örömtől.” A prédikátor beszéde legyen metsző. Nem reszelheti le a kaszája élet, attól való félelmében, hogy megsért valakit. Az evangéliumnak az a célja, hogy megsebezze a lelkiismeretet, és egyenesen a szívbe hatoljon, azzal a szándékkal, hogy elválassza a lelket a bűntől és az önzéstől, ahogy a búzát is elválasztják az ocsútól. Az a célunk, hogy a bűnöst erő-teljesen felrázzuk, mert a test minden nyájasságát el kell pusztítani, minden kiválóságát meg kell semmisíteni, és az ember legyen olyan, mint egy halott, amíg nem üdvözl. Azok a prédikátorok, akik nem szándékoznak mélyre vágni, nem érnek annyit, amennyit megesznek. Isten sohasem küldött olyan embert, aki nem háborgatta az emberek lelkiismeretét. Ez az ember olyan lenne, mint a szamar, amely letapossa a búzát, de semmiképpen sem olyan, mint az aratómunkás. Égő szívű prédikátorokat akarunk; imádkozzatok Istenhez, hogy küldje el őket.

Amikor a munkás levágja a búzát, az a munkának csak a kezdete; sokkal többre van szükség. Amint vágja a búzát, az a karjára hullik, és ő sorokba fekteti, de azután összekötözi kévékké, amelyek később begyűjthetők. Így a munkásnak, akit Isten kiküld a mezőre, gyűjtőmunkásnak kell lennie; össze kell gyűjtenie Isten népét, meg kell vigasztalnia a gyászolókat, és fel kell szednie a földről azokat, akiket „levágott” a bűntudatra ébresztés éles sarlója. Össze kell kötöznie a szenteket, a legszentebb hitre tanítva őket.

Ne feledjétek azt sem, hogy a munkás dolga nem fejeződik be az aratással; nehéz munkája addig tart, amíg a gabonát be nem takarítják – amíg kazalba vagy csűrbe nem rakják. A keresztyén ember, ha Isten valóban felkente a munkájára, soha nem hagyja abba a lelkek ápolását, amíg a mennybe nem jutnak. Az ő dolga, hogy elől meneteljen a pajzsával, hogy kardjával megvívjon a sárkányokkal és az óriásokkal, és védje a kicsinyeket. Az ő feladata, hogy vigyázzon rájuk, mint pásztor a bárányokra, vagy dajka a gyerekekre, mert végül szeretné bemutatni őket Meseterének, ezt mondva: „Itt vagyok én, és itt vannak a gyermekek, akiket rám bízál.”

Imádkozunk az Úrhoz, mert csak az Úr küldheti el nekünk a megfelelő embereket. Joga van azt küldeni, akit akar, hiszen ez az ő aratása, és egy gazda is azt fogadja fel, akit akar a saját földjén. Hiábavaló lenne bárki máshoz fordulni. Semmi értelme püspökökhöz fordulni, hogy munkásokat találjunk. Egyedül Isten tehet igehirdetővé valakit, és ő nevelhet igazi munkásokat, ezért neki kell címeznünk a kérelmet. „Kérjétek tehát az aratás Urát.” A Miatyánk első három kérése a következőt jelenti: „Urunk, küldj nekünk embereket, akik megtanítják a világot a neved megszentelésére, hogy a Szent Szellem ereje által segítségedre legyenek abban, hogy eljőjjön a te országod, és meglegyen a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

Állandóan imádkoznunk kell az aratás nagy Istenéhez a komoly munkások utánpótlásáért.

Észrevették a Máté 9,38-ban használt kifejezést: „hogy küldjön munkásokat”? A görög nyelv sokkal erőteljesebb: hogy tolja őket előre, vagy lökje ki őket. Ugyanezt a szót használja az ördögűzésre is. Egy ördög kiűzéséhez nagy erő kell, és Istennek is nagy erőre van szüksége, hogy kihajtsa egy hívőt a munkára. Mindig ezt mondom a fiatal embereknek, akik a tanácsomat kérik a prédikátori hivatással kapcsolatban: „Ne légy prédikátor, ha magad is tudsz segíteni”; mert ha valaki maga is tud segíteni, Isten sohasem hívja el, de ha nem tud segíteni, és prédikálnia kell vagy meg kell halnia, akkor ő Isten embere. Tolja őket előre az Úr, lökje ki őket, hajtsa ki őket, és kényszerítse őket, hogy prédikálják az evangéliumot; mert ha nem isteni kényszer hatására prédikálnak. „Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

8. Egy fiatal megtért és áldott munkás

Gyakran megtörtént, hogy miközben az emberek képzeletbeli terveket szövögettek, elszalasztották a tényleges alkalmakat. Nem akartak építkezni, mert nem emelhetek palotát; ezért most vacognak a téli hidegben. Nem akartak háziszóttasba öltözni, mert skarlátvörös szövetre és finom lenvászonra vágytak; nem elégedtek meg azzal, hogy kis dolgokat tegyenek, ezért nem tettek semmit. Hiába imádkozunk a hit széles körű újjáéledéséért, és vigasztaljuk egymást ennek reményében, ha közben szertefoszlik lelkesedésünk, amely kezdetben buzgott és szikrázott. A leghelyesebb, ha – a legnagyobb várakozás és vágyakozás mellett – utánozzuk azt az asszonyt, akiről írva van: „Megtette, ami tőle telt”, szorgalmasan munkálkodva olyan szent dolgokban, amelyek elérhetőek számunkra. Salamon előírása szerint: „Tedd meg mindazt, ami a kezed ügyébe esik, és amihez erőd van.” Amíg az emberek buzgón cselekszik, amit az Úr lehetővé tesz számukra, a biztos áldás útján járnak; de ha egész nap tétlenül állnak, csodák után áhítózva, lelki ínségük úgy tör rájuk, mint egy fegyveres rabló.

András buzgólkodott mások lelkéért, bár fiatal megtért volt. Az egyik nap meglátta Jézust mint Isten Bárányát, másnap pedig találkozott testvérel, Péterrel. Távol áll tőlem, hogy megtiltsam nektek, akik csak tegnap találtátok meg az örömet és a békét, hogy gyakoroljátok új keletű buzgalmatokat és fiatalos lelkesedéseket. Nem, ne késlekedjétek, hanem sietve terjesszétek a jó hírt, amely most olyan friss és örömteljes számotokra. Helyes, ha a haladók és tapasztaltak foglalkoznak az akadémikusokkal és szkeptikusokkal, de még ti is, bár fiatalok vagytok, ti is találhattok valakit, akivel szembeszállhattok: egy fivért, mint Simon Péter, egy nővért, aki kedves nektek, aki meghallgatja szíveteket és elmondott történeteket, és hisznek egy-szerű bizonyágtételekben.

András tanítvány volt, új tanítvány, egyszerű tanítvány, átlagos képességű ember. Nem volt olyan ragyogó tehetség, mint amilyenek a testvére, Simon Péter bizonyult. Jézus Krisztus élete során András neve többször is felbukkan, de nem kapcsolódik hozzá említésre méltó esemény. Bár a későbbiekben kétség kívül hasznos apostollá vált, tehetségét illetően András kezdetben átlagos hívő volt, nem volt benne semmi rendkívüli. András mégis hasznos szolgáló testvérré vált, tehát világos, hogy Jézus Krisztus szolgálói nem kaphatnak felmentést az alól, hogy törekedjenek az Ő országának kiterjesztésére. Nem mondhatják: „Nincs figyelemre méltó tehetségem, sem rendkívüli képességem.”

Nem értek egyet azokkal, akik megszólják a szerényebb képességű igehirdetőket, gúnyolva őket, mintha nekik nem is lenne joguk felmenni a szószékre. Minket, mint Isten szolgálait, vajon csupán szónoki képességeink alapján kell megítélni? Vajon mi szólna ehhez Pál apostol, aki lemondott a világ bölcsességéről, nehogy a tanítványok hite az emberi bölcsességre támaszkodjon, és nem Isten erejére? Ha a keresztyének gyülekezeteiben eltakarnánk az összes halvány csillagot, és csak az erős fényűeket hagynánk meg, e szegény világ hétszer sötétebb lenne. Gyakran előfordul, hogy a kiemelkedő prédikátorokat, akik a gyülekezetek büszkeségei, éppen a kisebb rangúak hozzák be a hívők közé, ahogy Simon Pétert is András térítette meg! Ki tudja, mi lett volna Simon Péterből, ha nem találkozik Andrással? Ki a megmondhatója, hogy a keresztyénségnek valaha is lett volna-e Simon Péterje, ha befogta volna András száját? És ki teszi rá a kezét a kisebb tehetségű fivérekre és nővérekre, ezt mondva: „Ezek hallgassanak!“? Nem, ha csak egy talentumod van is, annál buzgóbban használd! Isten ezt kívánja tőled: Ne hagyd, hogy felebarátaid visszatartsanak attól, hogy kamatoztasd. Ha csak annyi fényed van, mint egy szentjánosbogárnak, ne rejtsd el, mert egy szem arra van rendelve, hogy a te fényed által lásson, egy szív pedig arra, hogy a te halvány fényed által találjon vigaszt. Világíts hát, és az Úr örömét leli benned!

Krisztus minden követőjének kell tennie valamit a Megváltó országának kiterjesztéséért. Azt szeretném, ha mindenki – akármilyen is a tehetsége – olyan serény lenne, mint András. Alighogy megtér, már misszionáriusként működik; alighogy befejezi a tanulást, már tanítani kezd. Először Péterrel találkozik – ez az első áldás, de ki tudja, hogy később még hány embert térített meg? Hosszú és hasznos élete során András valószínűleg sok elkóborolt juhot terelt be a Megváltó karámbába, de bizonyosan az első volt a legkedvesebb a szívének. Sok fiúnak volt a lelki atyja, de annak örült a legjobban, hogy saját testvérének, Péternek is ő volt az atyja – Péter a testvére volt vér szerint, de a fia lett Jézus Krisztusban.

A lelkek megnyerőjének nem az a célja, hogy csupán külsőséges vallásosságra szoktassa az embereket. Nem sokat tettél egy emberért, ha meghagytad képmutató farizeusnak. Nem sokat tettél az imáit elhanyagoló emberért, ha rávetted, hogy imádkozzon egy adott forma szerint, de a szívét nem adja bele. Csupán megváltoztattad a bűn formáját, amiben az illető él; megakadályoztad, hogy belefulladás a sós vízbe, de beledobtad az édesvízbe; elvetted tőle az egyik mérget, de kezébe adtál egy másikat. Ha igazán szolgálni akarod Krisztust, imáiddal és buzgalmaddal követned kell azt a személyt, aki figyelmed tárgyává vált, amíg el nem fogadja a kegyelmet, meg nem ragadja Jézus Krisztust, és a vezeklő áldozatban meg nem találja az örök életet. Minden, ami híján van ennek, hasznos lehet ugyan a jelenvaló világ számára, de haszontalan az eljövendő világ számára.

9. „Jóakarattal szolgáljatok” (Efézus 6,7)

A mi nagy Hadvezérünk nem kecsegtet azzal, hogy győzelmet arathattok, ha elhagyjátok a helyeteket. Azt akarja, hogy maradjatok meg foglalkozásokban, hivatásokban, mindvégig ott szolgáljátok az Urat, és a mindennapi dolgokban teljesítétek Isten akaratát teljes szívetekből. A mi szent hitünk gyakorlati szépsége az, hogy amikor kiüzi az ördögöt egy emberből, hazaküldi, hogy áldja meg a barátait, elmondva nekik, milyen nagy dolgokat cselekedett érte az Úr. A kegyelem nem ülteti át a fát, de megparancsolja neki, hogy árnyékolja be a régi házat otthon, mint azelőtt, és ott teremjen jó gyümölcsöt, ahol van.

A kegyelem nem tesz minket menyeivé, de azt eléri, hogy ne legyünk világiasak. Az igazi keresztyénség megkülönböztet minket másoktól, ahogy az Úr Jézus is elkülönült a bűnösöktől, de nem zár be és nem kerít körbe, mintha túl jók vagy túl érzékenyek lennénk ahhoz, hogy elviseljük a mindennapi élet durvaságát. Nem tesz minket sőtartóba, és nem zárja ránk a fedelét, hanem bedob embertársaink közé, hogy az ő javukra tevékenykedjünk. A kegyelem Isten szolgálivá tesz minket, miközben az embereket is szolgáljuk. Lehetővé teszi számunkra, hogy a menny dolgait cselekedjük, és közben földi dolgainkat is intézzük. Megszenteli az élet mindennapos kötelességeit, megmutatva nekünk, hogyan kell teljesíteni őket a menny fényében.

Krisztus szeretete a legszerényebb cselekedetet is magasztossá teszi. Miként a napfény megvilágít egy tájat és megszépíti a legközönségesebb helyet is, ugyanezt teszi az Úr Jézus jelenléte is. E megszentelés olyan magasztossá teszi az otthoni rabszolgamunkát, mint az istentiszteletet, amit az örök trón előtti üvegtengeren tartanak azok a szellemek, akiknek a menny udvarai a megszokott otthonuk.

Akár szolgálak vagyunk, akár urak, akár szegények, akár gazdagok, legyen ez a jelszavunk: „Mint kik az Úrnak szolgálnak és nem mint embereknek.” Mostantól fogva ez legyen pecsétünk felirata és címerünk mottója; életünk állandó szabálya és mozgatóerőnk. Helyeselve létünk e nemes célját, hadd mondjam el,

hogyha képesek vagyunk magunkévá tenni ezt az igeverset, elsősorban a munkánkra lesz hatással, másodsorban pedig felemeli a lelkünket, erőt adva a munkához. Hadd tegyem hozzá, hogyha valóban az Úr lesz a meghatározó az életünkben, akkor csak azt tesszük, amit joggal vár el tőlünk, és amit nekünk kötelességünk megadni neki.

Ha tényleg úgy élünk, „mint kik az Úrnak szolgálnak”, akkor teljesen az Úrnak kell szentelnünk az életünket. Az Úr Jézus szolgálata teljes embert igényel. „Senki sem szolgálhat két úrnak”, és erre mi is rá fogunk jönni. Ő mindent akar vagy semmit. Ha tényleg Ő az Urunk, akkor Ő az egyedüli Uralkodó, mert nem tűr meg egyetlen riválist sem. Testvérem, Jézusnak kell élned, egyedül csak neki. Nem lehet Ővele egyenrangú, sőt még másodlagos célod sem; ha megosztod a szíved, életed kudarc lesz. Ahogy egy kutya nem követhet egyszerre két nyulát, mert mindkettőt elveszíti, ugyanúgy az ember sem követhet két ellentétes célt, mert egyiket sem éri el. Nem, Krisztus szolgálójának egy célra kell összpontosítania. Minden szeretetét össze kell kötöznie egyetlen szeretetté, és ezt a szeretetet nem szabad földi dolgokra pazarolnia, hanem mennybeli dolgokra kell tartogatnia; nem oszthatja meg a szívét, különben azt mondják majd róla, mint azokról az emberekről Hóseás könyvében: „Csalárd a szívük, de most meglakolnak.” A szív kamrája túl szűk ahhoz, hogy egyszerre befogadja a királyok Királyát és a világot, vagy a testet, vagy a gonoszt.

Milyen alávaló és szálnalmas dolog, ha valaki csak akkor dolgozik, ha figyelik. Ilyen felügyeletre csak az iskolás gyerekeknek és a rabszolgáknak van szükségük. Senki sem gondol arra, hogy nemes lelkű embereket figyeljen. Egy fiatal festőinast azzal bíz meg a mestere, hogy másoljon le egy képet. A mester ott áll fölötté, és minden ecsetvonását figyeli, mert a fiatal semmire-kellő figyelmetlenné válik, és elrontja a munkáját, vagy elmegy játszani, ha nem ügyelnek rá. De ki gondolna arra, hogy felügyelje Raffaellót vagy Michelangelót, hogy ne lazáljanak? Nem, a mesternek nincs szüksége sürgető szemekre. A pápák és az uralkodók meglátogatták a nagy festőket a műtermükben, de vajon azok jobban festettek-e csak azért, mert e magas rangú személyek bámulták őket? Természetesen nem; talán még rosszabbul is dolgoztak a látogatás miatti izgalomukban vagy aggodalmukban. Fontosabb dolgokra figyeltek, mint e fontoskodó személyiségek jelenléte. Az igazi keresztyén sem kívánja, hogy emberi szemek figyeljék.

Lehet, hogy vannak olyan lelkipásztorok és prédikátorok, akik jobban érzik magukat, ha püspökök és presbiterek atyáskodnak fölöttük; de képzeljünk el egy püspököt, amint Luther Márton munkáját felügyeli, és megpróbálja serkenteni a buzgalmát; vagy egy presbitert, amint Kálvin János fölött öröködik, hogy éberén tartsa a hitében. Ó, nem; az istenfélő elméknek nincs szükségük halandó emberek irányítására és ösztökélésére. Isten saját Szelleme lakozik bennünk, és az Urat egy belső késztetésből szolgáljuk, amit nem lehet kívülről táplálni. Egy igazi keresztyén tudja, hogy Isten látja őt, és nem törődik vele, hogy rajta kívül még ki tartja rajta a szemét; számára elég Isten jelenléte. Nem tiszteli az emberek tekintetét, nem vágyik rá és nem is fél tőle. A jó cselekedet maradjon a sötétben, mert Isten ott is látja, és ez elég; de ki is tehetjük a napfényre, hadd csipkedjék a rosszmájúak, hiszen ha Isten jó szemmel nézi, nem számít, hogy ki helyteleníti. Isten igazi szolgálója nem igyekszik az emberek kedvében járni, hanem Istent szolgálja a legmagasztosabb értelemben, mindig a szeme előtt munkálkodva.

Jutalom? Vajon ez a keresztyén ember indítéka? Igen, a legmagasztosabb értelemben, hiszen a legnagyobb szentek, mint például Mózes, „nagyra becsülték a jutalom kárpótlását”. Semmibe vennénk a jutalmat, amit Isten ígért az embereinek, ha nem becsülnénk kellőképpen. Az Istentől kapott jutalom megbecsülése kiöli belőlünk az önzést, ami mindig emberektől vár jutalmat. A jutalmunk várhat, és ne elégedetlenkedjünk, ha azonnali dicséret helyett félreértenek és félremagyaráznak; a jutalmunk várhat, és el kell viselnünk, ha nem méltányolják a munkánkat, és tovább kell dolgoznunk minden látszólagos áldás nélkül. Mekkora dicsőség lesz, amikor végül megkapjuk a jutalmunkat! Egy Jézussal eltöltött óra elégtétel egy egész élet üldöztetéseiért! Egy mosolya ezerszeresen kárpótol minden csalódásért és csüggedésért.

10. Egy nagy vezér és az ő jó katonái

Az emberek csodákra képesek, ha egy vezér iránti odaadó szeretet vezérli őket! Nagy Sándor katonái több ezer mérföldet meneteltek, és előbb-utóbb elfáradtak volna, ha nem lelkesedtek volna a vezérükért. Ő vezette őket győzelemről győzelemre. Nagy Sándor jelenléte éltette bátorságukat, ő volt erejük dicsősége. Ha egy hosszú napon át menetelniük kellett a forró homokban, tudták, hogy Nagy Sándor együtt menetel velük; ha szomjasak voltak, tudták, hogy ő is szomjazik, mert ha valaki hozott egy kupa vizet, ő félretette, bármilyen szomjas volt, és ezt mondta: „Adjátok a beteg katonának.” Egyszer nagyon sok kincset zsákmányoltak, és

mindenki gazdag lett, megrakodva díszes ruhákkal és aranyrudakkal. Ezután útnak indultak, nagyon lassan, hiszen mindezt cipelniük kellett, és a király attól félt, hogy nem érik utol az ellenséget, ezért katonái szeme láttára elégette a zsákmányból neki jutó tetemes részt, és megparancsolta nekik, hogy tegyék ugyanezt, hogy üldözhesék az ellenséget, és még többet nyerjenek. „Sándor része odaát van”, kiáltotta, és látva, miként ég el a király saját zsákmánya, harcosai készségesen lemondtak a sajátjukról, és követték a királyt. Nagy Sándor maga is azt tette, amit másoknak megparancsolt: önmegtartóztatásban és nélkülözésben osztozott a követőivel. Urunk és Mesterünk is hasonlóan cselekszik velünk. Ezt mondja: „Mondjatok le az élvezetről mások javára. Tagadjátok meg magatokat, és vegyétek fel a kereszteteket. Szenvedjétek, bár szeretnétek azt elkerülni; dolgozzatok, bár inkább pihenni szeretnétek, amikor Isten dicsősége szenvedést és munkát kíván tőletek. Vajon nem mutattam-e példát nektek?” „Gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” Megfosztotta magát mindentől, hogy felöltöztethessen minket dicsőségével. Ha teljes szívünkkel szolgáljuk ezt a Vezért, és az Ő Szelleme lelkesít bennünket, akkor megszűnik a zúgolódás és a panaszkodás, a fáradtság és a szív csüggedése. Egy isteni szenvedély ragad magával, és képesek vagyunk legyőzni önmagunkat.

Azt hiszem, hogy sok munkás – nem kívánom őket elítélni ezért – azt nézi, hogyan dolgozhatna minél kevesebbet a béréért, és ezt kérdezi: „Hogyan dolgozhatnánk minél kevesebbet? Mennyit kell feltétlenül dolgoznunk, hogy ne rúgjanak ki a semmittevésért?” Sokan mondják: „Nem kell elvégezni az egész munkát ma, hiszen holnap is kell csinálni valamit. Munkaadóink sem fizetnek többet, mint amennyit feltétlenül muszáj, ezért mi sem dolgozunk többet, mint amennyi a kötelességünk.” Ez az általános nézet mindkét oldalon, és mint nemzet egyre tovább züllünk, mert ez a szellem uralkodik közöttünk; és a külföldi konkurencia meg fog előzni minket, ha ilyen szellemben gondolkodunk. A keresztyének között túrhetetlen az ilyen gondolkodás az Úr Jézus szolgálatában. Egy ígéhirdető sohasem mondhatja: „Ha háromszor prédikálok egy héten, az pont annyi, amit elvárnak tőlem; ezért nem prédikálok többször.” Nem helyes, ha ezt mondjátok: „Tanár vagyok egy vasárnapi iskolában; ha percre pontosan megyek be az órára – egyesek még ezt sem teszik meg –, és pont akkor fejezem be a tanítást, amikor véget ér az óra, akkor a hét fennmaradó részében nem kell foglalkoznom a fiúkkal és a lányokkal. Nem vesződhetek velük örökké; épp annyit teszek, amennyi a kötelességem, egy fikarcnyival sem többet.”

Egy vidéki városban az a hír járta, hogy a boltos felesége félbevágott egy szem szilvát, attól való félelmében, hogy pár grammnyival többet tesz a zacskóba. A nép el is nevezte Szilvavagdalo asszonyságnak. Sajnos, a gyülekezetben sok ilyen szilvavagdalo van. Ők nem akarnak többet tenni Jézusért, mint amennyi feltétlenül szükséges. Szeretnének pontosan mérni, de nem szeretnék, ha elítélnék őket azért, mert túl sokat tettek. Pedig, amikor az Úr Jézus Krisztusnak szolgálunk, sokkal nagyvonalúbb mérleget használunk. Akkor nem számolgatjuk, mennyi kenet lenne elég a lábára, hanem odaadjuk neki az egészet, ami a tégelyünkben van. Vajon így beszéltek-e annak idején: „Hozzátok a mérleget, ez a kenet sok pénzbe került, takarékosnak kell lennünk. Egy grammot se pazaroljatok el, mert a nárdus nagyon drága!“? Ha ilyen fukarul mértek, felajánlásotok fabatkát sem ér. Nem így beszélt az az asszony, akiről az evangéliumban olvasunk, hiszen ő feltörte az alabástromtartót, és egész tartalmát az Úr fejére öntötte. „Mire való ez a pazarlás?” – kérdezte Júdás. Júdás volt az, aki így beszélt, de tudjuk, mit ért a véleménye. Krisztus szolgálói örülnek, ha annyit adhatnak neki, hogy azt gondolják róluk, pazarlóak, mert érzik, hogy ha mások véleménye szerint pazarlóan adakoztak Krisztusnak, akkor azzal kimutatták szeretetüket e drága személy iránt. A megszentelés szellemének ereje a merő formalitás fukarsága fölé emel minket.

„Elég jó a munka?” – kérdezte valaki a szolgájától? A férfi így válaszolt: „Uram, megéri az árát, és elég jó annak, akinek készült.” Ha embereket szolgálunk, talán jogos az ilyen megítélés, de ha Krisztust szolgáljuk, lehet-e elég jó bármi az Ő számára? Vajon buzgalmunk nem ismer halasztást? Vajon imáinkban nem tartunk szünetet? Vajon erőfeszítéseink nem lankadnak? Vajon minden időnket, vagyonunkat, tehetségünket és lehetőségünket neki szenteljük? Vajon hajlandók vagyunk mártírhalált halni? Vajon nem érdemel-e sokkal többet, akit lelkünk a legjobban szeret? De bizony, többet érdemel. Ezért az öndicséretet örökre száműznünk kell. Ha meg is tettél minden tőled telhetőt, úgy fogod érezni, hogy így sem vagy méltó Jézus páratlan jóságára, és ez a gondolat alázatossá tesz. Tehát, ha megpróbálunk mindent megtenni Jézusért, az serkenti a buzgalmunkat, ugyanakkor alázatra tanít, ami a kedvező hatások áldott keveréke.

Ha elhatározod, hogy mindent megteszel az Úrért, az csillapítja az elismerés iránti vágyadat, amely betegségben sokan szenvednek. Sok keresztyén sajnálatos hibája, hogy semmit sem képes cselekedni, ha a világ nem tudja meg. Egy tyúk a baromfiudvarban tojt egy tojást, és eredményére oly büszke, hogy el kell kotkodácsolnia; mindenkinek tudnia kell erről az egy tojáról, míg végül az egész környék visszhangzik a hírtől. Így van ez sok hívővel is. Cselekedetüket közzé kell tenniük, különben nem képesek újabb tettekre.

„Évekig tanítottam az iskolában – mondja egyikük –, és még soha senki nem köszönte meg nekem; azt hiszem, hogy akik a legtöbbet teszik közülünk, azokat veszik észre a legkevésbé, ami nagy szégyen.” De ha az Úrnak szolgáltál, akkor nem beszélhetsz így, különben azt gyaníthatják, hogy más céljaid vannak. Jézus szolgálja így beszél: „Nincs rá szükségem, hogy az emberek észrevegyenek. A Mesterért tettem; ő észrevett, és én elégedett vagyok. Próbáltam a kedvében járni, tehát nem kérek semmi mást, mert elértem a célomat. Nem keresem az emberek dicséretét, nehogy az emberi dicséret lélegzete elhomályosítsa szolgálatom tiszta ezüstjét.”

11. A szorgalmas munka jutalma

Nem gondolod-e, hogy ha időnként hanyaggá válsz a keresztyén munkában, az azért van, mert nem állsz erősen az Úrban? Egy emberből nem lehet kihozni, ami nincs benne. Nem mehetsz be az órára és taníthatsz energikusan, ha elvesztetted belső energiádat. Nem végezheted szolgálatodat az Úr előtt a Szent Szellem által felkenve, ha ez a kenet nincs rajtad. Ha nem élsz Isten közelében és Isten erejében, akkor Isten ereje nem jut el rajtad keresztül a gondjaidra bízott gyermekekhez. Ezért úgy gondolom, hogy ha elégedetlenné és csüggedtté válunk, akkor arra kell következtetnünk, hogy lelkileg-szellemileg nem vagyunk jó formában. Mondjuk ezt önmagunknak: „Jöjj, lelkem! Mi a bajod? Ez az erőtlen szív annak a jele, hogy megromlott az egészséged. Menj el a nagy Orvoshoz, és kérj tő-le egy frissítőszeret, ami megerősít. Légy férfi! Hagyd el ezeket a szeszélyeket! Elég a tétlenségből! Eljön az aratás ideje, ezért most láss hozzá a szántáshoz.”

Csüggedtségünk egy másik oka talán keresztyén embertársaink ridegsége és közönye. Azt látjuk, hogy mások nemtörődöm módon végzik az Úr munkáját, és míg magunk égünk a lelkesedéstől, ők olyan hidegek, mint a jég. A gyülekezetben olyan emberek közé kerülünk, akik nem törődnek vele, hogy a gyermekek lelke üdvözl-e vagy sem, ezért hajlamosak vagyunk elcsüggedni. De a mások tétlensége csak újabb érv arra, hogy mi magunk szorgalmasabban dolgozzunk. Ha szolgatársaink rosszul végzik Mesterünk munkáját, vajon nem kell-e nekünk kétszer annyit dolgoznunk, hogy pótoljuk a hiányosságaikat? Vajon lustaságuk nem figyelmeztetés-e számunkra, hogy mi is ebbe a langyos állapotba kerülhetünk? Gyenge logika azzal érvelni, hogy ha mások lebzselnek, én is lehetek rest.

Szégyellem megemlíteni, de hallottam olyan tanítókról, akik belefáradtak abba, hogy nem becsülték meg őket. Munkájukat nem méltányolták kellőképpen, nem dicsérte a főfelügyelő, és tanítótársaik sem vettek tudomást róluk és az osztályukról. Nem akarok sokat beszélni a gyengeségnek erről az okáról, mert olyan kicsinyes dolog, hogy méltatlan egy keresztyénhez. Megbecsülés! Várunk-e megbecsülést ebben a világban? A zsidó nép megvetette és elutasította saját Királyát, és még ha olyan szentéletűek lennénk is, mint Jézus Krisztus, akkor sem biztos, hogy helyesen ítélnének meg és kellőképpen tisztelnének. De mit számít ez? Ha Isten elfogad minket, akkor nem kell félnünk, noha mindenki elmejj mellettünk.

Talán maga a munka némi mentségül szolgál a fáradságunkra. Nehéz munka az országúton vagy a tuskék között vetni – nehéz munka évről évre jó magot szórni a sziklára. Nos, ha évekig ezt csináltam, és a Szent Szellem képessé tett rá, ezt mondom magamnak: „Nem hagyom abba a munkámat csak azért, mert még nem kaptam érte kárpótlást, hiszen az Úr példabeszédében három vetés sikertelen volt, de egy darab jó föld mindenért kárpótolta a szántóvetőt. Talán már túl vagyok a három sikertelen vetésen, és itt az ideje, hogy élvezzem a negyedik sikerét, amikor a magok jó talajra hullnak.” Kár lenne éppen most abbahagynod, annyi év kemény munkája után. Most élvezheted csak korábbi munkád gyümölcsét. Kár lenne megfutamodnod most, amikor elsajátítottad a tanítást, és előkészítetted az utat egy áldás számára. Ezután sokkal kevesebb nehézséget kell legyőznöd, mint amennyit eddig legyőztél. Aki sok mérföldet utazott egy göröngyös úton, annak nem kell megtennie még egyszer ugyanezt az utat; ne hagyjátok, hogy visszaforduljon. Valóban szégyen lenne visszafordulni ezen a zarándoklaton; és mivel nincs páncél a hátunkon, veszélyes is lenne. Ha kezünkkel az eke szarvát fogjuk, és közben hátrafelé tekingetünk, az azt bizonyítja, hogy méltatlanok vagyunk Isten országára. Ha száz okod van rá, hogy abbahagyd evangéliumi munkádat, ötvenezer okod van arra, hogy folytasd. Bár sok érv szól a csüggedés mellett, sokkal több érv szól a kitartás mellett. Lehet, hogy gyakran fáradtak vagyunk, de tovább kell szolgálnunk az Urat, és meg kell újítani az erőnket. Akkor sasként fogunk szárnyalni, elfelejtjük fáradságunkat, és erősek leszünk az Úrban és az Ő hatalmának erejében.

Bőséges bátorítást találunk a jutalom reményében. „Ha nem csüggedünk, idejében arathatunk.”

Eljön az aratás ideje. Fő kötelességünk Isten dicsőítése az igazság tanítása által, akár üdvözültek már a lelkek, akár nem; de nem értek egyet azzal, aki azt állítja, hogy taníthatjuk mi az evangéliumot éveken át vagy akár

egy életen keresztül, nem lesz annak semmi eredménye. Ezt mondják: „Hiába ültet Pál és öntöz Apollós, a növekedést Isten adja.” Szeretném, ha megmutatnák nekem ezt a verset a Bibliában. Az én angol Bibliámban ez áll: „Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta” (1Kor 3,6). Szó sincs arról, hogy amikor Pál ültetett és Apollós öntözött, Isten önkényesen megtagadta volna a termés növesztését. Minden dicsőség Istené, de Ő nem veti meg a tisztességes munkát. Nem állítom, hogy az igazság tanítása és a megtérés között ugyanolyan összefüggés van, mint ok és hatás között, de fenntartom, hogy Isten országának szabálya szerint ezeket is összekapcsolja a Szent Szellem ereje. Van olyan ok, amely nem vált ki hatást, mert bizonyos akadályok közbejönnek, és meggátolják ebben.

Valaki taníthatja az evangéliumot helytelen szellemben, és ezzel bizonyosan elrontja. Valaki taníthatja az evangéliumnak csak egy részét, és ezzel a feje tetejére állíthatja. Lehet, hogy Isten áldása van rajta, de a jó ember nagyban késleltetheti az áldást azzal, hogy tévesen hirdeti az igazságot. Fogadjuk el szabályként, hogy ha imádkozunk Isten igazságáért, istenfélő módon hirdetjük, lelkünkben a Szent Szellemmel, akkor elérjük a kívánt áldást. Miként az eső nem száll fel az égbe, és a hópelyhek nem kapnak szárnyra, hogy felrepüljenek a mennybe, úgy Isten Igéje sem tér vissza hozzá dolgavégezetlenül, hanem véghezviszi Isten akaratát. Erőfeszítéseink nem hiábavalóak. Egy vers, amit egy kislánynak megtanítunk, egy szöveg, amit egy figyelmetlen fiú fülébe sűgünk, egy komoly figyelmeztetés, amit egy csökönyös fiatal bűnösnek adunk, vagy egy szeretetteljes búcsú a végzős lányoktól – mindennek meglesz az eredménye Isten dicsőségére. És ha az egésztest együtt tekintjük, lehet, hogy sok magot megesznek a madarak, és sok mag elpusztul a kemény sziklán, néhány mag mégis kinő és bőséges termést hoz, sokszorosan megjutalmazva a szántóvetőt és azt, aki a magot adta.

Tudjuk, hogy munkánk nem hiábavaló az Úrban. Menjetek be az órára ezzel a meggyőződéssel: „Nem dolgozom hiába, és nem fecsérlem az erőmet eredménytelenül.” „Legyen a ti hitetek szerint!” Végy egy kis mérőedényt, és az megtelik az eredményesség mannájával, de ha egy nagy mérőedényt veszel, az is megtelik, és bővelkedni fogsz. Higgy az igazság erejében, amelyet tanítasz. Higgy Krisztus erejében, akiről beszélsz. Higgy a Szent Szellem mindenhatóságában, akinek a segítségéért imádkoztál. Fogj hozzá az aratáshoz, és biztosan számíthatsz az aratásra!

„Ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd.” Aratni fogunk. Nem azt olvassuk: „Mi elvégezzük a munkát, az utódaink pedig majd learatják a termést, miután meghaltunk.” Már ezzel is elégedettek lehetnénk, és kétségtelenül sok esetben ez a helyzet. De mi is fogunk aratni. Igen, megkapom a magam kéréit, és te is megkapod a magadéit. A földdarab, amelyen annyit robotoltam, és amely miatt annyit sírtam, végül megtermi a kéréimet, és én személyesen gyűjtöm össze őket. Aratni fogok. „Soha nem tartottam magam nagyra mint tanárt – mondta valaki –, mindig úgy éreztem, hogy nem vagyok alkalmas a tanításra, és a főfelügyelő is csak a kisgyerekeket bízta rám; de olyan jó hallani, hogy én is aratni fogok. Aratni fogok. Lesz egy drága kisgyermek, aki üdvözülni fog az Úrban; ő lesz az én termésem.” Könyörgök, ha még sohasem arattatok, kezdjétek reménykedni. Ti, tanárok, ti pontos, lelkiismeretes és imádságos tanárok, aratni fogtok. Egyes tanárok nem foglalkoznak az aratással, és ők nem is fogják élvezni azt. De most a vasárnapi iskolák igazi, szorgalmas és lelkiismeretes tanáraihoz beszélek, akik szívvel-lélekkel tanítanak, és mégsem látták még munkájuk eredményét. A Biblia szerint ti is aratni fogtok. Gyertek, állhatatos bajtársaim, ne csüggedjünk: A maga idejében aratunk majd, még mi is. Ti is megkapjátok a részeteket. Bár most úgy érzitek, hogy fel kell adnotok, mégis aratni fogtok.

Miután mindvégig vetettetek, ne hagyjátok abba a munkát most, amikor ilyen közel van az aratás ideje. Ha farmer lennék, és feladnám a farmomat, azt azelőtt tenném, mielőtt elvetném a búzát, de ha befejeztem volna a szántást és a vetést, nem mondanám a földtulajdonosnak: „Még hat hét, és jön az aratás. Azt akarom, hogy egy másik bérlő jöjjön a helyemre.” Nem, nem. Szeretném látni, amint a termést begyűjtik, és a búzát a piacra viszik. Szeretném megkapni a jutalmamat. Tehát várjatok a kárpótlásokra, különösképpen ti, akik elcsüggedtetek. Mi, akik nem sokra tartottuk a szolgálatunkat, és talán a hitünket sem gyakoroltuk olyan buzgóan, de kitarítottunk, keresve a szívüket, és panaszkodva és siránkozva az Úr előtt, mi is „a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.”

12. Saját hasznukra olvasó munkások

Attól tartok, hogy korunk a magazinolvasás, az újságolvasás, a folyóirat-olvasás kora, de a Bibliát sokkal kevesebben olvassák, mint kellene. A puritán időkben az emberek ritkán jutottak más irodalomhoz, de

egyetlen könyvben, a Bibliában egy egész könyvtárat találtak. És hogy olvasták a Bibliát! A mai prédikációkban mennyivel kevesebb szó esik az Írásról, mint a teológia régi mesterei, a puritán hittudósok beszédeiben. Csaknem minden mondatuk fényt vet az Írás egy szövegére; nemcsak a prédikáció témája, de sok más szöveg is új megvilágításba kerül a szónoki beszéd folyamán, melynek során sok más párhuzamos szövegrészletet is felhasználnak, ami arra neveli olvasóikat, hogy szellemi dolgokat más szellemi dolgokkal hasonlítsanak össze. Szeretném, ha mi, hívő emberek hűek maradnánk e nagyszerű régi könyvhöz!

Ha ezt tennék, tanító és nevelő prédikátorok lennénk, még ha nem is ismernénk a „modern gondolkodást”, és „nem tartanánk lépést a korrall.” Kezeskedem érte, hogy mérföldekkel megelőznénk korunkat, ha Isten Igéjéhez tartanánk magunkat. Ami azokat illeti, akiknek nem kell prédikálniuk, számukra Isten Igéje a legjobb táplálék. A prédikációk és a könyvek is jók, de azok a patakok, amelyek sokáig folynak a föld felett, egyre többet magukkal sodornak abból a talajból, amin keresztülfolynak, és elveszítik azt az üde frissességet, amivel a forrásnál rendelkeztek. Az igazság ott a legédesebb, ahol előtör a megütött sziklából, hiszen első felbuzgásakor még semmit sem veszített mennyei voltából és életerejéből. Mindig jobb a forrásból inni, mint egy tartályból. Rá fogtok jönni, hogy a kegyelemben való növekedés legbiztosabb módja, ha közvetlenül Isten Igéjét olvassátok a róla írt magyarázatok előtt. Igyátok Isten Igéjének hamisítatlan tejét.

A felületes bibliaolvasás nem bibliaolvasás. A versek elszaladnak a szem előtt, és a mondatok átsuhannak az elmén, de ez nem igazi bibliaolvasás. Egy öreg prédikátor mondta, hogy manapság az Igének szabad folyása van, mert az emberek egyik fülén bemegy, a másikon pedig kijön. Így van ez egyes bibliaolvasókkal is – azért képesek sokat olvasni, mert semmit sem olvasnak el alaposan. A szem figyel, de az elme csapong. A lélek nem száll rá az igazságra és marad ott. Röpköd a táj fölött, mint egy madár, de nem épít fészket, és nem talál nyugalmat. Az ilyen olvasás nem olvasás. Az igazi olvasás lényege a jelentés megértése. Az olvasott szövegnek van egy magja, és a puszta héj nem sokat ér. Imádkozni lehet úgy, hogy az tényleg imádság legyen. Énekelni is lehet úgy, hogy valóban az Urat magasztaljuk, a hitbuzgalom belső tűzével. Így van ez a böjtöléssel is; van olyan böjtölés, ami nem böjtölés, és van egyfajta belső böjtölés, a lélek böjtje, ami a böjtölés lelke. És így van ez az Írás olvasásával is. Létezik egy belső olvasás – az Ige valódi és élő olvasása. Ez az olvasás lelke; és ha ez nincs jelen, az olvasás mechanikus gyakorlat, és semmi haszna sincs.

Bizonyos, hogy a lélek a megértés által hasznosítja az olvasást. Amikor a főpap bement a szentélybe, mindig meggyújtotta a gyertyákat az arany gyertyatartóban, mielőtt meggyújtotta a tömjént a rézoltáron, mintha azt akarta volna szemléltetni, hogy az elmének megvilágosodásra van szüksége, mielőtt az ima felszáll Istenhez. Ahhoz, hogy szerethessük Istent, először meg kell ismernünk, ahhoz, hogy élvezhessük az isteni dolgokat, először meg kell ismernünk őket, ahogy ki lettek nyilatkoztatva. Amennyire véges elménk képes felfogni, meg kell próbálnunk kideríteni, hogy Isten mit akar mondani ezzel vagy azzal; hiába csókoljuk meg a Könyvet, ha nem ismerjük és szeretjük azt, ami benne van; hiába tiszteljük az Írás betűjét, ha nem érzünk áhítatot az Úr iránt, aki az Írás szavaival beszél hozzánk. Sohasem találtok lelki vigaszt abban, amit nem értetek; nem találtok az életre vonatkozó útmutatást abban, amit nem fogtok fel; és nem lesz gyakorlati hatása a jellemetekre annak, amit nem értek fel ésszel.

Amikor a Szentírást tanulmányozzuk, meg kell próbálnunk elménket arra irányítani. Úgy tűnik nekem, hogy nem vagyunk mindig alkalmasak a Biblia olvasására. Olykor jobb, ha ki se nyitjuk a könyvet. „Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz!” Előtte talán éppen a világi dolgaidon gondolkodtál nagy figyelemmel és aggodalommal. Ezek után nem veheted rögtön kézbe ezt a könyvet, és léphetsz be mennyei légkörbe. Ahogy áldást kérsz az ételre, mielőtt enni kezdesz, ugyanúgy jól tennéd, ha áldást kérnél az Igére, mielőtt részesülsz a mennyei táplálékban.

Imádkozz az Úrhoz, hogy tisztítsa meg szemedet, mielőtt belenézel az Írás örökkévaló fényébe. Ahogy a pap megmosta a lábait a rézmedencében, mielőtt hozzáfogott szent munkájához, ugyanúgy jó lenne, ha te is megmosnád lelki szemeidet, amelyekkel Isten Igéjére tekintesz, sőt az ujjaidat is megmosnád – szellemi ujjaidat, amelyekkel lapozni fogsz –, hogy illő módon bánj a szent könyvvel. Mondd ezt a lelkednek: „Jöjj, lélek, ébredj fel; most nem újságot fogsz olvasni; nem egy emberi költeményen fogsz merengeni, amely megszédít csillogó költészetével; most Istenhez kell közel kerülnöd, aki úgy trónol az Igében, mint egy megkoronázott uralkodó a termeiben. Ébredj fel, dicsőségem; ébressz fel mindent, ami bennem lakozik. Bár lehet, hogy pillanatnyilag nem magasztalom és dicsőítem Istent, de azon gondolkodom, hogy mi az, ami erre készíthetne, és ez is ájtatos cselekedet. Tehát mozgolódj, lelkem; mozgolódj, és ne bóbiskolj az Örökkévaló áhítatot keltő trónusa előtt.”

Az Írás olvasása lelkünk étkezési ideje. Üssétek meg a gongot, és hívjatok mindenkit az Úr asztalához, hogy részesüljön a becses táplálékból; vagy inkább kongassátok meg a templom harangját, mint istentisztelet előtt,

mert a Szentírás tanulmányozása éppolyan ünnepélyes dolog, mint az evangéliumi énekek éneklése vasárnap a hívők gyülekezetében.

Hogy megértsd, amit olvasol, elmélkedned kell rajta. Az Írás egyes részletei első olvasásra világosak számunkra – áldott sekély vizek, amelyeken a bárányok is átgázolhatnak, de vannak mély vizek is, amelyekben elménk – ha elővigyázatlanul ment be a vízbe – megfulladhat ahelyett, hogy boldogan úszna. Az Írásnak vannak olyan szövegei, amelyek szándékosan úgy vannak megírva, hogy elgondolkoztassanak. Mennyei Atyánk többek között ezáltal nevel minket a mennyei dolgokra – rávesz, hogy elgondolkodjunk azon, milyen út vezet az isteni titkokhoz. Ennélfogva az Igét egy kissé körülményesen fogalmazza meg, hogy így kényszerítsen arra, hogy elmélkedjünk rajta, mielőtt megérezzük az édességét. Úgy is elmagyarázhatta volna nekünk, hogy egy perc alatt megértsük, de ez Őt nem minden esetben elégíti ki. Az Írásra borított fátylagnak nem az a célja, hogy elrejtse a jelentést az igyekvők elől, hanem hogy aktivitásra kényszerítsék az elmét, hiszen a szívnek az isteni elme megismerésére irányuló törekvése gyakran jobba teszi a szívet, mint maga a tudás.

Az elmélkedés és a körültekintő gondolkodás megedz minket, megerősíti a lelket, hogy készen álljon a még fennköltebb igazságok befogadására. Hallottam, hogy régebben a Baleár-szigeteken az anyák, akik jó parittyást akartak nevelni a fiaikból, az ebédjüket feltették egy magas helyre, ahol azok nem tudták elérni, hacsak el nem találták egy kövel. Urunk azt kívánja, hogy jó parittyások legyünk, és a becses igazságot gyakran magas helyre teszi, ahonnan nem tudjuk levenni, hacsak meg nem célozzuk a parittyánkkal; végül eltaláljuk a célt, és táplálékot nyerünk a lelkünk számára. Ekkor kétszeres hasznot húzunk: megtanuljuk az elmélkedés művészetét, és részesülünk abból az édes igazságból, amit elérhető közelségbe hozott.

Elmélkednünk kell. A szőlőből nem lesz bor, amíg ki nem tapossuk a levét belőle. Az olívbogyókat kerék alá kell tenni, és addig préselni, amíg az olaj ki nem folyik belőlük. Ha van egy tál dió, tudhatjuk, hogy melyiket rágtta meg a kukac, mert van rajta egy kis lyuk, amelyet a rovar rágott a héjban – csupán egy kis lyuk, és belül az élő kukac megeszi a dió belét. Nagy dolog átfúrni magunkat a betűn, és azután belül élni, a maggal táplálkozva. Bárcsak én is egy ilyen kis kukac lenhetnék, és Isten Igéjében és Igéjén élhetnék, miután átfürtam magam a héjon, és elértem az áldott evangélium legbelső titkait. Isten Igéje mindig a legbecsesebb dolog annak, aki belőle él. Amint egyszer egy terebélyes bükkfa alatt üldögéltem, nagy örömmel és kíváncsisággal figyeltem e csodálatos fát, amely, úgy tűnik, olyan intelligenciával rendelkezik, amilyennel más fák nem. Csodáltam a bükkfát, de magamban azt gondoltam, hogy fele annyit sem tudok róla, mint a rajta élő mókus. Láttam ágról ágra ugrálni, és biztos vagyok benne, hogy nagyra becsüli az öreg bükkfát, mert valahol a fa belsejében lakik egy odúban, ezek az ágak nyújtanak neki menedéket, és a fa makktermése a tápláléka. A fán él. Ez a világa, a játszótéren, a magtára, az otthona; valóban, a fa mindent jelent számára, de nem az én számomra, mert én máshol találok nyugalmat és élelmet. Isten Igéjével úgy vagyunk, mint a mókus a fával: benne és belőle élünk. Találunk nyugalmat, rejtkehelyet, kényelmet, védelmet és eleséget benne, és ez legyen a mindenünk. Hasznunkra válik, ha benne keressük éléskamránkat, orvosságunkat, kincstárunkat, fegyvertárunkat, nyugalmlinkat és örömlinket. A Szent Szellem sarkalljon erre, és tegye becsessé az Igét lelkünk számára.

Az Írás megértéséhez használjunk fel minden eszközt és segítséget. Amikor Fülöp megkérdezte az etióp eunuchot, hogy megértette-e Ézsaiás próféciaját, ő ezt válaszolta: „Hogy érthetném meg, hacsak valaki nem igazít útba?” Ekkor Fülöp odament hozzá, és kinyitotta számára az Úr Igéjét. Egyesek visszautasítják, hogy könyvek vagy élő emberek tanítsák őket, azzal az ürüggyel, hogy őket a Szent Szellem tanítja. Ez nem a Szent Szellem tisztelete, hanem tiszteletlenség vele szemben, hiszen ha egyes szolgálóinak több fényt ad, mint másoknak – és világos, hogy ezt teszi –, akkor azok kötelesek ezt a fényt továbbadni a többieknek, és a Gyülekezet javára használni. De ha a Gyülekezet másik része elutasítja ezt a fényt, akkor mi célból adta Isten Szelleme? Ez azt sugallná, hogy valahol hiba van a tehetséggel és a kegyelemmel való gazdálkodásban, amit a Szent Szellem irányít. Ez nem lehetséges. Az Úr Jézus Krisztus úgy találja jónak, hogy egyes szolgálóinak több igeismeretet és az Igébe való mélyebb betekintést ad, mint másoknak, és nekünk örömmel kell fogadnunk a tudást, amit ily módon óhajt szétosztani. Erkölcstelen dolog lenne részünkről, ha ezt mondanánk: „Nem kérünk mennyei kincset cserép-edényekből. Ha a mennyei kincset Isten kezéből kapjuk, és nem cserépedényekből, akkor elfogadjuk; de úgy gondoljuk, hogy mi túl bölcsek, túl istenfélők vagyunk ahhoz, hogy cserépedényekbe rakott ékszerekkel foglalkozzunk. Nem hallgatunk meg senkit, és nem olvasunk semmit, kivéve magát a Könyvet, és nem fogadunk el semmilyen fényt, kivéve azt, ami a háztetőnkön levő repedéseken keresztül világít be. Nem akarjuk, hogy mások gyertyája világítson nekünk, inkább sötétben maradunk.” Ne mondjunk ilyen ostobaságot. A fény Istentől jön, de nekünk akkor is örömmel kell fogadnunk, ha egy gyermek hozza.

Olvasáskor az Ige szellemi tanítását kell keresnünk. Urunk ezt kérdezi: „Nem olvastátok?“, majd ezt mondja: „Ha pedig értenétek, mit jelent ez“, és a jelentés valami nagyon lényeges. Az általa idézett szöveg ez: „Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot” (Hóseás). Az írástudók és a farizeusok mind betű szerint értelmezték - az áldozat a tulok megölése, és így tovább. Nem vették észre a szöveg mélyebb jelentését: „Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot” - vagyis azt, hogy Isten jobban szereti, ha inkább embertársainkkal törődünk, és nem a törvényei által előírt szertartásokat igyekszünk betartani, az Isten által teremtett élőlények halálát okozva. Túl kellett volna lépniük a külsőségeken, át a szellemi világba, és minden olvasónak ugyanezt kellene tennie.

Ugyanez a helyzet, amikor a történeti részeket olvassuk: „Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett? Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak.” Ez a történelem része volt, és úgy kellett volna olvasniuk, hogy megtalálják benne a fontos tanulságot. Én a történetekben gyakran nagyobb mélységet találok, mint a zsoltárokból. Amikor megérted egy történet belső jelentését, gyakran meglepődsz azon a bámulatos világosságon, amellyel a tanítás a lelkedig hatol. A kinyilatkoztatás legcsodálatosabb titkai érthetőbbek, ha történetekkel szemléltetjük, mint ha verbálisan kijelentjük őket. Ha van egy kijelentésünk az illusztráció magyarázatára, az illusztráció hatásosabb, és megeleveníti a kijelentést. Például, amikor Urunk meg akarta nekünk magyarázni, hogy mi a hit, elmondta rézkígyó történetét. Aki már olvasta ezt a történetet, vajon nem érezte-e, hogy a kígyómarta emberek, akik föltekintenek a rézkígyóra, és életben maradnak, jobban megértették vele, hogy mi a hit, mint akár Pál magyarázatai, bármily csodálatosak is a meghatározásai és leírásai?

Ugyanez igaz minden szertartási előírásra, mert az Üdvözítő ezt mondja: „Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombatban a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek?” A régi törvényben nincs egyetlen előírás sem, amelynek ne lenne mélyebb értelme és jelentése; ezért ne ugorj át Mózes III. könyvét, és ne mondd: „Nem tudom elolvasni ezeket a fejezeteket Mózes II. és IV. könyvében. Ezek a törzsekről és törvényeiről, a pusztai vándorlás állomásairól, a menetelés közbeni pihenőkről, a sátortemplomról és berendezéséről, arany gombokról és kelyhekről, deszkákról, ezüsttalpakról, drágakövekről, kék és piros bíborról, karmazsinfonálról és lenvászonról szólnak.” Keresd ezeknek a dolgoknak a mélyebb jelentését! Végezz alapos kutatást; mert miként egy király kincsei közül az a legértékesebb, amely a legjobban el van zárva, amelyhez a legnehezebb hozzáférni, ugyanúgy van ez a Szentírással is.

Voltál-e már a British Múzeum könyvtárában? Ott rengeteg kézikönyv van, amelyeket az olvasó bármikor levehet a polcra. Vannak másfajta könyvek, amelyekhez az olvasónak egy olvasójegyet kell kitöltenie, de vannak olyan válogatott könyvek is, amelyeket nem lehet megtekinteni különleges engedély nélkül, és miután megvan az engedély, ajtókat és szekrényeket nyitnak ki, és állandóan figyel valaki, amíg a könyvet nézegeted. Jó, ha megengedik, hogy egy pillantást vess a kéziratra. Ez egy becses kincs; az egyetlen példány az egész világon, így nem férhetsz hozzá egykönnyen. Ugyanígy Isten Igéjének is vannak válogatott és becses tantételei, amelyek olyan szekrényekbe vannak zárva, mint Mózes III. könyve vagy az Énekek Éneke, és te nem tudsz hozzájuk férni bizonyos ajtók kinyitása nélkül; és a Szent Szellemnek veled kell lennie, különben sohasem fész hozzá a felbecsülhetetlen kincshez. A magasabb rendű igazságok gondosan el vannak rejtve, mint a hercegek értékes kincsei. Ezért kutass és olvas! Ne elégedj meg egy szertartási előírással, amíg meg nem értetted szellemi jelentését, mert ez a valódi olvasás.

Rengeteg segítséget kaphatsz ebből a csodálatos könyvből, ha figyelmesen elolvasod; mert ha jobban megérted a szavakat, jobban meg fogod becsülni. Ahogy öregszel, a Könyv veled együtt növekszik, és végül egy öregember imádságos kézikönyve lesz, ahogy hajdan egy kisgyermek kedvenc meséskönyve volt. Igen, mindig új könyv marad – olyan új, mintha tegnap nyomtatták volna, és idáig még senki sem olvasta volna egyetlen szavát sem; és még sokkal becsesebb lesz a körülötte összegyűlt emlékek miatt. Ahogy lapozgatunk benne, milyen jó felidézni azokat a részleteket, amelyek az örökkévalóságig megmaradnak az emlékezetben, és örökre összefonódnak az isteni ígéretekkel. Az Úr megtanít minket az élet könyvének az olvasására, amelyet kinyitott előttünk itt lent a földön, hogy tisztán kivehessük majd nevünket a szeretet ama másik könyvében, amelyet még nem láttunk, és amely csak az örökkévalóságban nyitják ki.

13. Mentsétek meg a gyermekeket!

Remélem, hogy nem feledkeztek meg a vasárnapi iskoláról, mégis attól tartok, sok keresztyénnek aligha van tudomása arról, hogy léteznek vasárnapi iskolák; talán tudják hallomásból, de nem tapasztalatból. A húsz év során valószínűleg sohasem látogatták az iskolát, nem érdeklődtek iránta. Örülnének, ha bármilyen elért sikerről hallanának, de – bár lehet, hogy semmit sem hallottak erről a dologról – ők elégedettek. A legtöbb gyülekezetben sok olyan fiatal és buzgó lélek van, akik a vasárnapi iskolának szentelik magukat; de sokan mások, akik nagyban erősíthetnék az iskolát, sohasem próbálkoznak ilyesmivel. Felhozhatnák mentésül, hogy más dolguk van, de sajnos nekik nincs semmilyen istenes elfoglaltságuk, és mással mulatják az idejüket, míg ezt a munkát, amely kéznél van és hozzáférhető, teljesen elhanyagolják. Nem akarom azt mondani, hogy itt is vannak ilyen semmittevők, de azt sem hiszem, hogy teljesen mentesek vagyunk tőlük, ezért a lelkiismerethez fordulok, hogy tegye meg a dolgát a vétkes gyülekezetekben.

A gyermekeknek üdvözülniük kell; a gyermekek üdvözülhetnek; a gyermekeket közbenjárással kell üdvözíteni. A gyermekek még gyermekkorukban üdvözülhetnek. Aki ezt mondta: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa”, soha nem akarta, hogy Gyülekezetek így beszéljen: „Majd foglalkozunk a gyermekekkel, ha felnőtt fiatal férfiak és nők lesznek.” Azt akarta, hogy imádkozzunk azért, és komolyan törekedjünk arra, hogy a gyermekek megtérjenek. Egy gyermek megtérítése az isteni kegyelemnek ugyanazzal a munkálkodásával és ugyanazokkal az áldásos következményekkel jár, mint egy felnőtt megtérítése. Ha megtérítünk egy gyermeket, akkor megmentjük a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedezhetünk, ezenkívül fontos megelőző munkát is végzünk. A megtérés bűntől szabadítja meg a gyermeket. Ha Isten örök kegyelmének áldásával tanítunk egy kis fecsegőt, mennyivel boldogabb lesz annak a fiúnak az élete, mintha oktalanságban, bűnben és szégyenben nőne fel, és csak sokkal később térne meg! Gyermekeink számára a legnagyobb bölcsesség és előrelátás, hogy, bár még fiatalok, szívüket az Üdvözítőnek adhatják. Jó dolog, ha a tékozló fiút jó útra térítjük, de még jobb, ha megelőzzük, hogy valaha is tékozló fiú legyen. Egy tolvaj vagy iszákos kigyógyítása dicséretes cselekedet, de még dicséretesebb elérni, hogy egy fiúból soha ne váljék tolvaj vagy iszákos. Ezért a vasárnapi iskolai oktatás nagyon előkelő helyen áll az emberbaráti vállalkozások sorában, és a keresztyéneknek a legkomolyabban kell venniük ezt a tevékenységet. Aki megtérít egy gyermeket a tévelygéseiből, az sok mindent megelőz vele, és sok bűnt elfedez.

Sőt, ez reménységet ad a Gyülekezetnek, hogy a legjobb férfiak és nők állnak majd a szolgálatába. A keresztyénség Sámueljei és Salamonjai már fiatal korukban bölcsékké váltak; a Dávidok és Jósiasok már zsenge ifjúkorukban lágy szívűek voltak. Olvassátok el a legkiemelkedőbb hívő emberek életének történetét, és látni fogjátok, hogy keresztyén életük korán kezdődött. Egy érett keresztyén jellem kialakulásához nem feltétlenül szükséges, de fölöttebb előnyös, ha a fiatalkori hitéletre alapozzák. Jézus Krisztus gyülekezeteit rendszerint nem olyanok építik fel, akik egész életükben bűnben éltek, hanem olyan fiatal férfiak és nők, akik istenfélelemben és Urunk feddéseinek közepette nőttek fel, és házában oszlopaivá váltak. Ha erős keresztyéneket akarunk, akkor azokra kell tekintenünk, akik már fiatal korukban keresztyének voltak; a fákat az Úr kertjében addig kell elültetni, amíg fiatalok, ha azt akarjuk, hogy gazdagon és sokáig virágozzanak.

Isten Szelleme készségesen segít nekünk ebbéli törekvésünkben. Velünk van, ha mi is vele vagyunk. Kész megáldani a legegyszerűbb tanítót is, és a kicsinyek osztályai sem maradnak áldás nélkül. Olyan szavakat és gondolatokat ad nekünk, amelyek éppen megfelelőek kis hallgatóságunk számára. Megáld minket, és mi tudni fogjuk, mikor kell időben szólnunk a fiatal emberekhez. Ha nem így van, ha nem találunk tanítókat, vagy csak hitetleneket, akkor azt látjuk majd, hogy azok a gyermekek, akik iskoláinkba jártak, úgy mennek vissza a világba, mint a szüleik, gyűlölvén a hitet a vasárnapi iskolában töltött unalmas órák miatt. Ily módon egy hitetlen vagy babonás nemzedéket nevelünk föl, és miénk lesz a teljes felelősség. Becsüljük nagyra a vasárnapi iskolát! Mindenki, aki szereti a nemzetét, imádkozzon a vasárnapi iskolákért! Esedezem mindenkihez, aki szereti Jézus Krisztust, és szeretné meglátni országa eljövételét, hogy bánjon gyöngéden a fiatalokkal, és imádkozzon, hogy lelküket megnyerhessük Jézus számára.

Ez a téma nagyon közel áll a szívemhez. Ez mindannyiunk lelkiismeretét nyomja. Isten terelje gondolataitokat ebbe az irányba; én nem foglalkozom vele tovább, de még felteszek néhány kérdést, mindnyájatoknak: Mit tettetek a gyermekek megtéréseért? Mit tettetek saját gyermekeitek megtéréseért? Tisztában vagytok-e a dolog jelentőségével? Átölelitek-e időnként fiaitokat, és imádkoztok-e értük és velük? Ti apák, azt fogjátok tapasztalni, hogy egy ilyen cselekedet nagy hatással van a fiaitokra. Ti anyák, elbeszélgettek-e időnként a lányaitokkal Krisztusról és keresztre feszítéséről? Így Isten keze alatt szeretett

gyermekeitek természetes és egyben lelki anyjai lehetnek. Mít tesztet ti, akik a fiatalok gyámolítói és tanítói vagytok? Vajon jól ismeritek-e a lelküket? Ti, hétköznapi tanítók, és ti, akik vasárnap tanítotok, vajon megtesztet-e mindent azért, hogy kisdíákjaitok elég korán hitet tegyenek az Úr mellett? Rátok bízom. Nagy jutalomban részesültök majd, amikor beléptek a mennyországba – remélem, hogy oda juttok –, és ott sok drága gyermekkel találkoztok, akik üdvözölnek benneteket örök otthonotokban. Saját mennyetek mellé egy másik mennyet is kaptok jutalmul, ha olyan mennyei lényekkel találkozhattok, akik bennetek azokat a tanítókat köszöntik, akik elvezették őket Jézushoz. Én nem szeretnék egyedül menni a mennybe – és ti? Én nem szeretnék csillag nélküli koronát viselni, amiért egyetlen lélek sem üdvözült a segítségemmel – és ti?

Ott megy a véren megváltott juhok szent nyája, élén a nagy Pásztorral; egyeseket ikerpár követ, másokat csak egyetlen bárány. Ki szeretne meddő bárány lenni a nagy Pásztor nyájában? A helyszín megváltozik. Hallgass a nagy sereg ládbogását. Hallom harci zenéjüket, fületem megtöltik győzelmi énekeik. A harcosok hazatérnek, és mindegyik a vállán cipeli tróféáját, a nagy Hadvezér tiszteletére. Átözönlenek a gyöngykapun, diadalmasan menetelnek az aranyutcákon az égi Kapitólium felé, és mindegyik katona viszi a maga részét a zsákmányból. Szívesen ott lennél? És ha ott lennél, szeretnél-e trófea nélkül menetelni, semmivel sem hozzájárulva a diadal pompájához? Szeretnéd-e, ha semmit sem vinnél magaddal, mert nem zsákmányoltál semmit a csatában, nem szereztél semmit Jézusnak kardoddal és íjaddal?

Most egy újabb jelenetet látok magam előtt: Hallom, amint ezt kiáltják: „Aratás!”, és látom, amint az aratók vállukon cipelik kéréiket. Egyesek meggörnyednek a kérék súlya alatt; ezek sírva indultak el, de örvendezve térnek vissza, magukkal hozva kéréiket. Amott jön valaki, aki csak egy maréknyi búzaszemet hoz; neki csak egy kis földdarab jutott, és csak kevés vetőmagot bíztak rá, de azt megsokszorozta, az arányosság szabálya szerint. Szeretnél-e ott állni egyetlen búzakalász nélkül, mint aki soha nem szántott és soha nem vetett, ezért soha nem is aratott? Ha igen, az aratók minden kiáltása a füledbe hasítana, emlékeztetve, hogy nem vetettél, ezért nem is arathatsz. Ha nem szereted a Mestert, ne valld azt, hogy szereted. Ha soha nem váltott meg a vérével, ne hazudj neki, és ne ülj az asztalához, mint a szolgája. De ha drága sebei megváltottak téged, szenteld neki magadat; és ha szereted, etesd a juhait és bárányait. Itt áll mellettünk; bár a szememmel nem látom, a hittemmel felismerem; megmutatja nektek a kezén és a lábán lévő sebhelyeket, és így szól hozzátok: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Tudjátok meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.”

14. Egy lélek megmentése a haláltól (Jakab 5,20)

Ha bárki közületek eszköze volt egy visszaeső bűnös visszahozásának, arról írva van: „Tudja meg...” Vagyis gondoljon rá, bizonyosodjék meg róla, vigasztalódjon általa, nyerjen belőle bátorítást. „Tudja meg”, és soha ne kételkedjen benne. Ezt nem elég csupán meghallgatnotok, de mélyen a szívetekbe kell véstetek. A tunyaság nem akadályozhat meg abban, hogy meggyőződjetek eme igazság teljes súlyáról. Mi az, amit tudnotok kell? Tudnotok kell, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól. Ez olyasmi, amit érdemes tudni, mert ez nem kis dolog. Vannak közöttünk olyan férfiak, akikre mindig tisztelettel tekintünk, mert sok becses életet megmentettek: akik beültek a mentőcsónakba, vagy beugrottak a vízbe, hogy megmentse a fuldoklót; készek voltak saját életüket kockáztatni az égő gerendák között, hogy kiragadják a haldoklót a lángok közül. Igazi hősök ők, sokkal érdekesebbek a hírnévre, mint vérfoltos katonáitok. Isten áldja meg ezeket a bátor szívű embereket!

Amikor azt látjuk, hogy egy embertársunk testileg veszélyben van, szívünk gyorsabban ver, és égünk a vágytól, hogy megmentjük. Nem így van? De egy lélek megmentése a haláltól sokkal nagyobb dolog. Gondoljunk csak meg, mi is a halál! Nem egyszerűen nemlétezés; nem hiszem, hogy egy ujjamat is megmozdítanám azért, hogy megmentsek egy teremtményt a puszta nemlétezésétől. Én nem látok olyan nagy tragédiát a megsemmisülésben; mindenesetre semmi olyat, ami megrémisztene mint a bűn büntetése. Ahogy nem találok nagy örömet a puszta örök létezésben, ha az örök élet csupán ennyit jelent. Inkább nem létezem, mint létezem, amennyiben merő szintelen létezésről vagy nemlétezésről van szó. De az Írásban az örök élet egészen mást jelent, mint az örök létezés; azt jelenti, hogy az öröm teljességében kifejlődött összes adottságunkkal létezzünk; nem úgy létezzünk, mint elszáradt fű, hanem mint virág a maga teljes szépségével. Az Írás szerint a halál – közérthető nyelven – nem a létezés megszűnése. Nagyon nagy a különbség a két szó: halál és megsemmisülés között. Az első halál a lélek elválása a testtől; testünk alkotóelemeire bomlik; a második halál az ember – lélek és test – elválása Istenétől, aki ember voltunk élete és öröme. Ez az örök

száműzetés az Úr jelenlétéből és erejének dicsőségéből; ember voltunk palotája összedől, és elhagyatott rommá válik, a büntudat üvöltő sárkányának és a kétségbeesés huhogó baglyának örökül.

Ne feledjétek, hogy Üdvözítők két céllal jött e világba: hogy elpusztítsa a halált, és hogy elvegye a bűnt. Ha megtérítetek egy bűnöst a tévelygés útjáról, úgy cselekedtek, mint Ő, mindkét dologban: a Szent Szellem ereje által legyőzitek a halált, kiragadva egy lelket a második halálból, és ugyanakkor bűnök sokaságát rejtitek el Isten szeme elől az Úr Jézus kiengesztelő áldozata alá.

Az apostol nem mondja, hogy ha megtérítesz egy bűnöst a tévelygés útjáról, akkor ezért tisztelni fognak. Az igazi emberszeretet megveti az ilyen indítékot. Nem mondja, hogy ha megtérítesz egy bűnöst a tévelygés útjáról, azzal kivívod a hívők tiszteletét, és elnyered az egyén szeretetét. Lehet, hogy így van, de minket nemesebb indítékok mozgatnak. A jó cselekedet öröme magában a jóban van: egy szeretetből végzett cselekedet jutalma a saját eredményében van. Ha megmentettünk egy lelket a haláltól, és bűnök sokaságát fedtük el, az éppen elég fizetség, bár egyetlen fül sem fog soha hallani a cselekedetről, és egyetlen toll sem fogja feljegyezni. Hadd felejtsek el, hogy mi voltunk a jó cselekedet eszköze; akkor is örömet okoz nekünk, ha nem becsülnék érte, és a feledés homályában maradunk. Ha másokat tisztelnek a jó cselekedet miatt, amit az Úr általunk vitt véghez, ne morgolódjunk; elég öröm számunkra tudni, hogy egy lélek megmenekült a haláltól, és bűnök sokasága rejtetett el.

Ne feledjük, hogy a lelkek megmentéséért Jézust illeti a tisztelet, hiszen a lelkek megmentése csak az Ő vére által lehetséges. Ami titeket és engem illet, vajon mit tehetnék mi egy lélek megmentéséért a haláltól? A magunk erejéből semmit, mint ahogy az asztalon fekvő toll sem lenne képes megírni a Zarándokok útja című könyvet (írta: John Bunyan, megjelent az Evangéliumi Kiadó gondozásában – a magyar kiadó megjegyzése). De ragadja csak meg a tollat egy Bunyan, és a páratlan mű megíródik. Tehát ti és én semmit sem tehetünk a lelkek megtérítéséért, amíg Isten örök Szelleme kézbe nem vesz minket, de azután csodákra képes, és dicsőséget szerezhet magának általunk, míg számunkra elég öröm az is, ha tudjuk, hogy Jézust tisztelik és dicsőítik. Senki sem beszél Homérosz tolláról, senki sem foglalta aranyba, vagy írt illusztris eredményeiről; így mi sem várhatunk tiszteletet az emberektől: elégedjünk meg azzal, hogy mi voltunk a toll az Üdvözítő kezében, amivel kegyelmének frigyét az emberi szívek lapjaira írta. Ez bőséges fizetség egy ember számára, aki valóban szereti Mesterét; Jézus megdicsőült, a bűnösök üdvözültek.

Minden, amit az apostol mond, egyetlen személy megtérítéséről szól. „Ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól.” Vajon sohasem kívántátok, bárcsak egy nagy evangélista lennék? Vágyakoztatok csak tovább, de ugyanakkor legyetek boldogok, ha egy bűnöst elvisztek Jézus Krisztushoz, mert aki egy embert megtérít, annak tudnia kell, hogy nem kis dolgot cselekedett; megmentett egy lelket a haláltól, és bűnök sokaságát fedte el.

Az apostol semmit sem mond arról, hogy ki legyen az a személy, aki e cselekedetet végrehajtja. Nem ezt mondja: „Ha egy lelkész megtérít egy embert, vagy egy ékesszóló teológus teszi ezt...” Ha egy kisgyermek elmeséli Jézus történetét az apjának, ha egy szolgálólány elejt egy traktátust, és azt egy vágyakozó lélek megtalálja és ezáltal üdvözülni, ha az utcasarkon prédikáló legegyszerűbb prédikátor beszél egy tolvajjal vagy egy szajhával, és az üdvözülni, akkor tudnia kell, hogy aki letérít egyetlen bűnöst a tévelygés útjáról, akárki legyen is, megmentett egy lelket a haláltól, és bűnök sokaságát fedte el.

Vágyjunk arra, hogy Isten használjon minket a bűnösök megtérítésében. Jakab ebben a részben nem beszél a Szent Szellemről és az Úr Jézus Krisztusról sem, mert olyanoknak írt, akik jól emlékeztek a Szellemre és Isten Fiára vonatkozó fontos igazságokra; de mi nem tehetünk jót embertársainkkal szellemileg Isten Szelleme nélkül, és nem lehetünk áldottak számukra, ha nem prédikálunk nekik „Jézus Krisztusról, mint a megfeszítettéről”. Istennek használnia kell minket; imádkozzunk és sóvárogjunk utána, hogy használjon; tisztítsuk meg magunkat mindentől, ami megakadályozhat, hogy az Úr használhasson. Ha van bármilyen rossz, amit rejtegetünk, vagy bármilyen kegyelem, amit elhanyagolunk, ami alkalmatlanná tehet minket arra, hogy Isten felhasználjon, imádkozzunk az Urhoz, hogy addig tisztítson és javítson minket, amíg alkalmassá nem válunk arra, hogy a Mester használjon. Ezután keressük az alkalmakat arra, hogy hasznossá tegyük magunkat; járjunk a világban nyitott füllel és szemmel, készen arra, hogy megragadjunk minden alkalmat a jó cselekedetekre; ne elégedjünk meg magunkkal addig, amíg hasznossá nem válunk, és tegyük ezt életünk fő céljává és ambíciójává.

15. Az eltévelyedettek helyreigazítása

Jakab kiváltképpen gyakorlatias volt. Ha valóban az a Jakab volt, akit Igazságosnak hívtak, megértem, miért érdemelte ki ezt a nevet, hiszen e megkülönböztető jellemvonása megmutatkozik az apostoli levelében; és ha ő volt „az Úr fivére”, milyen sok hasonlóságot mutatott nagy rokonával és Mesterével, aki küldetését a gyakorlatias Hegyi beszéddel kezdte. Nagyon hálásaknak kell lennünk, hogy a Szentírás a hívők minden csoportja számára ad táplálékot, és a szentek minden képessége számára kínál alkalmazási lehetőséget. Helyénvaló, hogy az elmélkedők bőségesen el legyenek látva a gondolkodás tárgyaival – Pál ellátta őket: helyes tanításokat adott, a pontos rend szimmetriájában elrendezve; mély gondolatokat és tanításokat adott nekünk; megnyitotta előttünk Isten mély dolgait.

Aki hajlamos a gondolkodásra és elmélkedésre, nem marad táplálék nélkül, amíg Pál apostoli levelei fennmaradnak, mert ő szent mannával táplálja a lelket. Azok számára, akiknek lelki alkata és képzelete a rejtettebb témák iránt fogékony, János olyan mondatokat írt, amelyek izzanak az áhítattól és lángolnak a szeretettől. Ott vannak egyszerű, de fennkölt apostoli levelei, amelyek első látásra úgy tűnnek, hogy gyermekek számára íródtak, de ha alaposabban megvizsgáljuk őket, kiderül, hogy túl mély értelműek ahhoz, hogy akár a legműveltebb emberek is könnyen felfogják őket. Aztán ott vannak ugyanennek a sasszemű és sasszárnyú apostolnak a csodálatos víziói a Jelenések Könyvében, ahol a félelemmel vegyes tisztelet, az áhítat és a képzelet magasba röpítheti őket, és teret adnak a legmélyebb ájtatosságra. Azonban mindig lesz az embereknek egy olyan csoportja, akik inkább gyakorlatiasak, mint elmélkedők, inkább cselekvők, mint képzelődők, és bölcs dolog, hogy van egy Jakab, akinek fő célja, hogy tiszta elméjüket fölkaparja az emlékezés által, és segítsen nekik állhatatosan kitartani a Szent Szellem gyakorlatias kegyelmében.

Íme egy visszaeső bűnös különös esete a látható gyülekezetből, aki egy ideig követte az igazságot, de egy rossz órában hitében eltévelyedett, és leért az igazság útjáról. Nem arról volt szó, hogy valamilyen jelentéktelen dologban hibát követett el, hanem egy életbevágó tantételben tévelyedett el – alapjaiban tért el a hittől. Vannak bizonyos igazságok, amelyekben hinnünk kell, ezek nélkülözhetetlenek az üdvözléshez, és ha nem fogadjuk el őket teljes szívünkkel, lelkünk romba dől. Ez az ember bevallottan hagyományosan igazhíttű volt, de egy lényeges pontban eltért az igazságtól. Mármost azokban az időkben a szentek nem ezt mondták: „Könyörteljesnek kell lennünk, és meg kell hagynunk e testvérünket a véleményében; ő más nézőpontból látja az igazságot, és különböző módon fogalmazza meg, de az ő véleménye éppoly jó, mint a miénk, és nem mondhatjuk, hogy téved.” Jelenleg ilyen módon játszadoznak az isteni igazsággal, és tesznek mindent jóvá és széppé. Ekképpen az evangéliumot lealacsonyítják, és egy másik evangéliumot terjesztenek. Ó, Isten, szabadíts meg minket ettől a megtévesztő hitet-lenségtől, amely – miközben kárt okoz a tévelygő embernek, és gyakran megakadályozza, hogy jó útra térjen – még nagyobb kárt okoz a mi szívünkben, azt tanítva, hogy az igazság nem fontos, és a hazugság szóra sem érdemes. Ez szétrombolja az igazság Istenéhez való hűségünket, és árulóvá tesz minket ahelyett, hogy a királyok Királyának hűséges alattvalói lennénk.

Úgy tűnik, hogy ez az ember a hitbéli eltévelyedés természetes logikai következményeként az életében is eltévelyedett; mert a huszadik vers, amelyet természetesen a tizenkilencedikkel összefüggésben kell olvasni, úgy beszél róla, mint „a tévelygés útjáról megtérített bűnösről”. Maga is rossz útra tévedt, miután a gondolatai eltévelyedtek. Nem térhetünk el az igazságtól anélkül, hogy előbb-utóbb, bizonyos mértékig el ne térnénk a gyakorlati becsületességtől. Ez az ember eltért a helyes cselekvéstől, mert eltért a helyes hittől. Tegyük fel, hogy egy ember magáévá tesz egy tant, amely arra biztatja, hogy kevésre becsülje Krisztust. Ekkor hamarosan csökken az Őbelé vetett hite, és kevésbé lesz neki engedelmes, így végül önelégültté és szabadossá válik. Ha könnyelműen gondolkodik a bűn büntetéséről, akkor természetes, hogy kevesebb büntudattal fog bűnöket elkövetni, és minden korlátot áthág. Minden tévelygésnek megvan a maga természetes következménye, ahogyan minden rothadásnak megvan a maga gombája. Hiábavaló azt képzelnünk, hogy a szentség ugyanolyan könnyen származhat a téves, mint az igaz tanításból. Vajon lehet-e szőlőt szüretelni csipkebokorról, vagy fügét bogáncsról? A történelem tényei az ellenkezőjét bizonyítják. Amikor az igazság az uralkodó erkölcsiség, a szentség bővelkedik; de amikor a tévelygés kerül előtérbe, az istenes élet szégyenszemre megfutamodik.

E gondolatban és tettben vétkező emberrel kapcsolatban mondanivalóm lényege az ő visszafordítása, a helyes gondolkodásra és cselekvésre való rávezetése. Ó, jaj! Attól félek, sokan nem így tekintenek a visszaesőkre, és reménytelennek tartják a megtérítésüket. Ismerem egy személyt, aki eltévelyedett, és aztán úgy vadásztak rá, mint egy farkasra. Ő bizonyos mértékig rossz volt, de e rossziaságot eltúlozták, és

emberünket addig gyötörték, hogy végül dacba menekült; hibáját felnagyították, és az ellene folytatott bősztámadások megkétszerezték a rosszat.

Ember volta tévelygése pártjára állt, mert olyan szigorúan bántak vele. A férfit – meg kell hagyni, hogy bűnös módon – arra kényszerítették, hogy szélsőségesen viselkedjen, és még mélyebbre süllyedjen a bűnben, mert nem tudta elviselni, hogy vádolják, ahelyett hogy vitatkoztak volna vele. Ha egy ember szemrehányást érdemel, gyakran megtörténik, hogy hibáját világgá kürtölik és felnagyítják, míg végül a szerencsétlen tévelygő megalázottnak érzi magát, és elveszítve minden önbecsülését, még szörnyűbb bűnöket követ el. Úgy tűnik, hogy egyes hívők célja a végtag amputálása annak meggyógyítása helyett. A bíraskodás uralkodik az irgalom helyett. El vele! Túl tisztátalan ahhoz, hogy megmosdassuk, túl beteg ahhoz, hogy meggyógyítsuk. Ez nem felel meg Krisztus szellemének, és az apostolok példájának sem.

Jakab idejében, ha bárki eltévelyedett az igazságtól és a szentségtől, voltak olyan hittestvérek, akik megpróbálták kigyógyítani, és akiknek örömeikre szolgált megmenteni egy lelket a haláltól, és bűnök sokaságát elfedni. Van valami nagyon fontos ebben a kifejezésben: „Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól.” Hasonlít egy másik mondathoz: „De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél”, és egy másik intéshez: „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” Aki eltévelyedett, az közületek való, valaki, aki együtt ült veletek az Úr asztalánál, valaki, akivel együtt tanácskoztatok; megtévesztették, és tör-be csalta a Sátán körmönfontossága, de ne ítéljétek meg keményen, kiváltképpen ne hagyjátok elpusztulni szájalom nélkül.

Ha valaha is megtért ember volt, a testvéretek, és a ti dolgotok visszahozni a tékozló fiút, ezzel megörvendeztetve Atyátok szívét. Minden botlása ellenére ő is Isten gyermeke, kövessétek, és ne nyugodjatok, amíg haza nem vezettétek. És ha mégsem Isten gyermeke, ha megvallott megtérése tévedés vagy színlelés volt, ha csupán hitvallást tett, de nem volt birtokában a létfontosságú istenfélelemnek, ennek ellenére kövessétek a szeretet szent tolakodásával. Ne feledjétek, milyen szörnyű lesz a végzete, mert el merte játszani az álszentet, és szent dolgokat mert meggyalázni istentelen kezeivel.

Sirassátok meg még inkább, ha azt gyanítjátok, hogy szándékos csaló volt, mert hétszeres oka van a sírásnak. Ha nem tudtok ellenállni az érzésnek, hogy sohasem volt őszinte, hanem hamis hitvallás leple alatt lopózott be a hívők közé, azt mondom, annál inkább búslakodjatok miatta, mert végzete annál szörnyűbb lesz.

Ha egy visszaeső helyreigazításának az eszköze a lelkesz, akkor ő boldog ember, és jó cselekedetet hajt végre; de itt nincs szó prédikátorokról vagy lelkipásztorokról, még csak utalás sem történik erre. Ezt a gyülekezet bármelyik tagja elvégezheti; és szerintem az egyszerű következtetés az, hogy a gyülekezet bármelyik tagjának, aki látja, hogy hittestvére eltévelyedik az igazságtól, a Szent Szellem erejével neki kell látnia, hogy letérítse ezt a bűnöst a tévelygés útjáról.

Feltétlenül törődjétek az idegenekkel, de ne hanyagoljátok el hittestvéreiteket sem! Nem egy a gyülekezet által szavazással kijelölt tisztviselő feladata, hanem Jézus Krisztus Teste minden tagjéé, hogy az összes többi tag javát szolgálja. Mégis, vannak bizonyos tagok, akikre ez még parancsolóbb. Például egy fiatal hívő apjának és anyjának – ha ők is hívők – hétszeresen kötelessége törekedni visszaeső gyermekük megtérítése.

Egy férj esetén senki sem alkalmasabb a helyreigazítására, mint a feleség, és ugyanez vonatkozik a feleségre is. Ha azt tapasztaljátok, hogy a barátotok rossz útra tért, elsősorban nektek kell átvennetek a pásztor szerepét szeretetteljes buzgalommal. Kötelesek vagytok ezt megtenni minden keresztyén társatokkal, de kétszeresen kötelesek vagytok megtenni azokkal, akikre a legnagyobb a befolyásotok, amit korábbi bizalmas kapcsolatotok révén szereztek – rokonsággal vagy bármely más módon.

Ezért kérlek titeket, vigyázzatok egymásra az Úrban, és ha azt látjátok, hogy egy testvéretek hibázott, „ti, akik hívő emberek vagytok, igazítsátok helyre az illetet szelíd szellemmel.” Tudjátok a kötelességeket, ne mulasszátok el teljesíteni.

Bátorítson minket annak a tudata, hogy ha megkísérlünk megtéríteni egy embert, aki eltévelyedett az igazságtól, ez egy reményteljes próbálkozás, amelyben számíthatunk áldásra, és ez az áldás a legnagyobb örömet okozza. Valóban nagy öröm elfogni a vad, vándorló bűnöst; de a legnagyobb öröm megtalálni az elveszett juhot, amely egyszer valóban a karámban volt, és eltévelyedett. Nagy dolog egy darab rezet ezüstté változtatni, de a szegény asszony számára még nagyobb öröm volt megtalálni azt az ezüstdarabot, amely már korábban ezüst volt, és a király pecsétjét hordozta, bár egy időre elveszett.

Ha hazahozunk egy idegent és örökbe fogadjuk mint fiunkat, biztos, hogy megünnepeljük; de a legörömtelibb ünneplés és a lehangosabb zene annak a fiúnak szól, aki már a fiunk volt, de tékozló fiúvá

vált, ám miután elveszett, megtalálták, és miután meghalt, újra életre kelt. Azt mondom, kongassátok meg kétszer a harangokat a megjavult visszaesőért; addig kongassátok, amíg a templomtorony billegni és inogni nem kezd. Örvendezetek kétszeresen azon ember fölött, aki eltévelyedett és majdnem elpusztult, de helyreigazított. János nagyon örült, amikor megtalálta a szegény visszaeső de síró Pétert, aki megtagadta Mesterét. Vidította és vigasztalta őt, és társalkodott vele, amíg maga az Úr azt nem kérdezte: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?”

Nem tűnik olyan látványos dolognak visszahozni egy visszaesőt, mint megjavítani egy utcalányt vagy egy iszákost, de Isten szemében ez a kegyelem nem kis csodája, és annak, aki ezt véghezvitte, nem kis vigaszt jelent. Keressétek hát azokat, akik hozzánk tartoztak, de elhagytak minket; keressétek azokat, akik még mindig a gyülekezetben vannak, de megszegyenítették azt, és mi eltasztottuk őket magunktól, mégpedig joggal, mert nem tűrhetjük a tisztátalanságukat. Keressétek imákkal, könnyekkel és könyörgéssel, hátha Isten megadja nekik a bűnbánatot, hogy üdvözülhessenek.